

EMILY RODDA

CANAVAR LABIRENTİ

DELTORA

ALTIN
KITAPLAR

10 YAŞ +

FAMILY RODDA

CANAVARLAR VE BÜYÜLER ÜLKESİ DELTORA...

Kötü kalpli Gölgelelerin Efendisi; Lief, Barda ve Jasmine'in Deltora Kemerini'nin kayıp yedi mücevherini aradıklarını fark eder. Mücevherler tekrar kemere yerleştirilecek olursa, tüm gücünü kaybedeceğinden korkmaktadır.

Şimdiye kadar beş mücevher bulunmuştur. Altıncı mücevher ise suyun altında yaşayan korkunç ve azgın Glus'un içinde saklıdır. Ancak, Gölgelelerin Efendisi'nin hizmetkârları tarafından kovalanan üç arkadaş fazlasıyla yorgun düşmüştür.

Ve korkunç canavarla yüzleşebilmek için tüm güçlerini ve cesaretlerini toplamak zorundadırlar.

ISBN 978-975-21-1305-3

9 789752 113053

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORJİNAL ADI	DELTORA QUEST THE MAZE OF THE BEAST
YAYIN HAKLARI	© SCHOLASTIC AVUSTRALYA PTY. LTD. 2000 AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
METİN VE GRAFİK	EMILY RODDA, 2000
GRAFİKER	KATE ROWE
KAPAK İLLÜSTRASYONU	MARC MCBRIDE, 2000
KAPAK İLLÜSTRASYONLARI	MARC MCBRIDE
BASKI	1. BASIM / MART 2011 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1305 - 3

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

DELTORA

CANAVAR LABIRENTİ

EMILY RODDA

TÜRKÇESİ
FERHAN ERTÜRK

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

1 * *Sessizlik Ormanı*

2 * *Gözyaşı Gölü*

3 * *Fareler Şehri*

4 * *Kum Bataklığı*

5 * *Korku Dağı*

6 * *Canavar Labirenti*

7 * *Kayıp Vadi*

8 * *Del'e Dönüş*

İÇİNDEKİLER

1- KURTARMA	9
2- KADER AĞLARINI ÖRÜNCE	15
3- ZOR YOLCULUK	22
4- KALE	28
5- DOST MU DÜŞMAN MI?	34
6- PLANLARDA BİR DEĞİŞİKLİK	40
7- SULARIN BULUŞTUĞU YER	46
8- STEVEN.....	52
9- İLERLEME	58
10- NEHİR KRALİÇESİ.....	64
11- GECENİN İÇERİSİNDE	69
12- GÖLGELER.....	74
13- FELAKET	80
14- KARŞILAŞMALAR	86
15- GLUS	92
16- KEŞİFLER	99
17- ÖLÜMÜNE SAVAŞ	106

DELATORA

Gölgeler Ülkesi

Gözyaşı
Gölü

Sessizlik
Ormanı

Fareler
Şehri

Del

ÜLKESİ

Öykü Öncesi...

Babasının, o daha doğmadan verdiği sözü yerine getiren on altı yaşındaki Lief, büyüdü Deltora Kemerî'nin yedi mücevherini bulmak için büyük bir maceraya atılır.

Ametist, topaz, elmas, yakut, opal, lapis-lazurit ve zümrütten oluşan mücevherler, Gölgelerin Efendisi'nin krallığı ele geçirmesi için çalınmıştı. Artık ülkenin karanlık ve korkunç yerlerinde gizlenmiş durumdaydılar. Mücevherler, Deltora Kemerî'ndeki yerlerine konursa Deltora tahtının vârisi bulunabilir ve Gölgelerin Efendisi'nin zulmü sona erebilirdi.

Lief'in yol arkadaşları; bir zamanlar saray muhafızı olan Barda adındaki bir adam; Korkunç Sessizlik Ormanı'nda tanıştıkları, Lief yaşında vahşi bir öksüz kız olan Jasmine'di.

Yolculukları sırasında, Gölgelerin Efendisi'nin zalim Gri Muhafızları tarafından yakalandıklarında, onları kurtaran ve yüzünde esrarengiz bir yara izi olan Ecel adlı bir adamın liderlik ettiği gizli bir direniş örgütü keşfettiler.

Üç arkadaş bu ana kadar dört mücevheri bulmayı başardılar. Sadakatin sembolü olan altın topazın yaşayanları ruhlar dünyasıyla bağlantıya sokma ve zihni temizleme gücü vardı. Sahibi bir felakete karşılaşacak olduğunda rengi soluklaşan büyük yakut mutluluğun simgesi ve yılan panzehiriydi. Umudun mücevheri, gelecekte anlar gösteren opaldi. Gökyüzü taşı olan lapis-lazurit bir tılsımdı. Onurun simgesi zümrüdün güçleri hâlâ meçhuldü.

Lief'in babasının çizdiği haritayı izleyen üç arkadaş, şimdi hedefleri olan Canavar Labirenti'ne ulaşmak için sahile gidiyorlardı. Gölgelerin Efendisi artık onlardan haberdar olduğu için hız ve gizlilik çok önemliydi. Ve Lief annesiyle babasının hapsedildiğini öğrenmişti.

Devamı...

1

KURTARMA

Lief, Barda, Jasmine sessiz ve hızlı bir şekilde Korku Dağı'ndan Tor Nehri'ne doğru ilerliyorlardı. Açık gökyüzünden gizlenmelerini sağlayan ağaçlar yüzünden keyifleri yerindeydi. Günlerdir bu şekilde yolculuk yaptıkları için hepsi de düşmanın her an saldırabileceğinin farkındaydı. Birçok geceyi elbiselerini çıkarmadan, silahları ellerinde, sırayla nöbet tutarak geçirmişlerdi.

Yakında nehre ulaşacaklardı. Deltora'nın batı kıyısına gelene kadar nehri izlemeleri gerektiğini biliyorlardı. Orada bir yerlerde, haritalarındaki bir sonraki hedefleri işaretlenmişti: korkunç bir ünü olan Canavar Labirenti. Eğer babası haklıysa, orada Lief, Deltora Kemerini'nin altıncı mücevherini bulacaktı.

Ama Gölgelemin Efendisi'nin uşakları onları izliyor, kendilerini göstermelerini bekliyorlardı. Gölgelemin Efendisi Sessizlik Ormanı'ndan topazın, Gözyaşı Gölü'nden yakutun, Fareler Şehri'nden de opalin alındığını biliyordu. Hatta belki lazürit de Kayan Kumlar'daki bekçisinden zorla alınmıştı.

Emily Rodda

Eğer Korkunç Gnome'lar onu aldatmakta başarılı oldularsa zümürdün de diğer dört mücevherle beraber yok olduğunu fark etmesi biraz zaman alacaktı. Ama uşaklarının çoktan bu bölgeye gelip dağın eteklerinde pusuya yatmış olması ya da gökyüzünde onları arıyor olması gerekirdi. Canavar Labirenti ve ona giden bütün yollar kendileri için verilen tanıma uygun grubu arayan düşmanlarla korunuyor olmalıydı: bir adam, genç bir erkek ve siyah kuşu olan bir kız.

Lief önünde Jasmine'in omzunda Filli'yle beraber oturan Kree'ye baktı. Zavallı Kree uçmak istesede varlığı düşman tarafından fark edilebilir endişesiyle hareket edememişti. Bu yüzden yere yakın kalmaya zorlanmış ve bundan hoşlanmamıştı.

Hiçbirimiz hoşlanmıyoruz, diye düşündü Lief. Bu hışırdayan ormanın içinde avlanan yaratıklar gibi aceleyle koşuşturmak hiç de hoş değildi. Gecenin gelişinden korkmak da öyle... Ama bu konuda yapabilecek hiçbir şey yoktu.

Jasmine aniden yana dönüp kemerindeki hançerine yapışınca Lief yerinden fırladı. Kree ciyak ciyak öterek uçtu. Lief'in gözüne çalılar içinde parlak siyah gözler ve sivri bir domuz burnu ilişti. Sonra kaçan, minik ayakların koşuşturması duyuldu ve Jasmine tiksinti içinde homurdanarak silahını kınına soktu.

"Artık gölgelerden kaçıyor ve orman fareleriyle savaşıyorum." diye söylendi. Kree'nin konması için kolunu uzattı ve, "İzlendiğimiz fikrini üstümden bir türlü atamıyorum." diyerek bozuk patikada ilerlemeye devam etti.

"Ben de günlerdir öyle hissediyorum." diye karşılık verdi Barda. Bu arada geriye doğru ona bir göz atarak, "Orman sanki gözlerle dolu." diye ekledi.

Lief hiçbir şey söylemedi. Tamamen belindeki kemere odaklanmıştı. Gömleğinin altında gizlenmesine rağmen görünmeyen izleyicilerin kemerden haberdar olması gerektiğini düşünüyordu. Del'de ilk taktığı günden şimdiye iyice ağırlaşmıştı. Yuvalarında durmakta olan beş mücevherin gücü ve büyüü sanki onu daha da ağırlaştırmıştı.

Aniden ileride bir yerden bir su şıprıtısı ve belli belirsiz bir çığlık yükseldi. Üç arkadaş oldukları yerde donup kaldılar. Şıprırtı arttı ve daha umutsuzlaştı. Jasmine'den gelen emir doğrultusunda Kree kanatlanıp sese doğru uçtu.

"Marie! Marie!" diyen keskin bir çığlık duyuldu. "Ah, Marie..."

"Bu da ne?" diye fısıldadı Lief. "Barda, çabuk ol! Sanki..."

"Dikkatli olmamız gerekiyor." diye uyardı Barda. "Bir numara olabilir. Bekle..."

Ama Kree panik içinde öterek onlara doğru uçmaya başlamıştı.

"Suda biri var!" diye bağırdı Jasmine. "Boğuluyor!"

Koşmaya başladılar. Ayakları dar patikayı dövüyordu. Umutsuzca bağırın ses her an artıp tizleşiyordu. Su şıprırtıları da gittikçe azalıyordu.

Sondaki ağaçların arasından fırlayıp dibi beyaz kumdan olan bir nehir kıyısına çıktılar. Önlerindeki derin ve geniş nehir hızla akarken parıldıyordu. Beş altı yaşından büyük olmayan küçük bir kız, yüzen bir ağaç dalına tutunmuş, sığılıkta sürükleniyordu. Çığlık atan oydu ve suyun derin kısımlarında ters dönmüş bir salın yanında çabalayan başka bir çocuğa, elini boş yere uzatmaya çalışıyordu.

Emily Rodda

Lief ve Barda birkaç saniye içinde çizmelerini ve kılıçlarını bir kenara bırakmış, suyun içinde güçlkle ilerliyorlardı. Barda, “Sen en yakındakini kıyıya çek.” diye omzunun üstünden Lief’e bağıırken sala doğru fırladı. “Çabuk ol yoksa onu kaybedeceğiz, Lief. Nehir çok hızlı akıyor.”

Lief dalı tutan çocuğa doğru suları yararak ilerledi ve uzaklaşmadan onu yakalamayı başardı. Kaldırıp kollarına alırken kız, Lief’e yapıştı. Buz gibiydi. Kıyıya doğru zorlukla ilerlerken su Lief’in göğüs hizasına geliyordu.

“Marie!” diye ağıladı kız. Tır tır titriyor ve dönüp devrilmiş sala bakmak için vücudunu itiyordu. “Ben düştüm, o da bana yardım etmeye çalışırken düştü! Ben bir dala tutunabildim ama o... O nerede? O nerede?”

Lief etrafına bakındı ve bir anda beyninden vurulmuşa döndü. Barda neredeyse sala ulaşmıştı ama Marie’nin olduğu yerde sadece girdaplar halinde akan sular vardı.

Barda derin bir nefes alıp suya daldı. Bir süre sonra tekrar görüldüğünde gevşek, beyaz bir kütleyi çekiyordu. Tek koluyla kulaç atıp diğeriyle o kütleyi çekerek kıya doğru yüzmeye başladı.

“Boğuldu!” diye bağırdı kız.

“Hayır. Suyun altında uzun süre kalmadı. İyi durumda!” dedi Lief, hissettiğinden çok daha kendine güvenli bir şekilde. Jasmine’in bir battaniyeyle beklediği kıyıya yaklaşırken suyun gitgide sığılaştığını fark ediyordu.

“Ben onunla ilgilenirim. Sen Barda’ya yardım et!” dedi Jasmine ve hemen battaniyeyi kıza sardı.

Lief, Barda’nın hareketsiz yükünü sıkı sıkı tutarak kıyıya çekmeye çalıştığı yere doğru koşarken onun, “Ben Jasmine.” dediğini duydu. “Bunlar Filli ve Kree. Senin adın ne?”

Canavar Labirenti

“İda.” diyerek ağladı çocuk. “Ben İda’yım. Ah, beni nehir-
den uzaklaştır! Artık onu görmek istemiyorum! Marie boğuldu.
O boğuldu!”

Lief tekrar suya girdi ve Barda’nın baygın çocuğu kıyıya
taşımasına yardım etti. İda gibi o da soğuktan donmuştu. Onu
dikkatle yere yatırdılar. Kızın yüzünü görünce Lief şaşkınlık
içinde güçlkle soludu. Düz kahverengi saçları, bronz rengi pü-
rürsüz teni, oval yüzü, uzun ve kıvrık siyah kirpikleriyle tıpkı
İda’ya benziyordu; hatta sol elmacık kemiğindeki küçük iz ve
sade beyaz elbisesi bile aynıydı. Bunlar ikizdiler! En küçük de-
taya kadar aynıydılar.

Bu ıssız yerde, bu küçük çocuklar tek başlarına ne yapıyor-
lardı? Anne ve babaları neredeydi?

Barda, Marie’yi yan çevirdi ve yüzünde sert bir ifadeyle
üzerine eğildi.

“Ölmüş mü?” diye fısıldadı Lief. Artık kızların ikiz oldu-
ğunu öğrendikten sonra bu düşünce çok daha kötü görünüyör-
du. İçlerinden birinin tek başına kalmış olmasını düşünmek
korkunçtu. Başını kaldırıp bir göz attı ve Jasmine’in ağlamakta
olan İda’yı nehir kıyısından ağaçlara doğru götürmeye çalıştığını
görünce rahatladı.

Sonra, Jasmine küçük kız önünden tek başına yürüsün di-
ye kenara çekilirken Lief yakındaki orman bitkilerinin arasında
minnacık bir hareket gördü. O daha ağzını bile açmadan havada
uçmakta olan bir ok gördü.

Ok, İda’nın sırtına saplandı. Kız iki büklüm oldu ve bir çığ-
lıkla ileri doğru yıkıldı. Lief bir öfke çığılığıyla saldırgana doğru
atıldı. Kılıcı ulaşamayacağı bir yerdeydi. Ama bunu umursamadı

Emily Rodda

bile. Bunu boş elle hâlledebilecek kadar öfkeli ve şaşkın durumdaydı.

Çalıkları bir kenara çekti ve orada çömelmiş olan siyah saçlı erkek çocuğun üstüne atladı. Elindeki ölümcül yayı düşürüp çocuğu kumların üstüne fırlattı. Katil sertçe yüzüstü düştü, kolu altında kaldı ve acı içinde inleyerek kımıldamadan öylece durdu. Lief kılıcına doğru koşup yerden aldı. Kulakları çınliyordu. Olduğu yerde bir kez daha döndüğünde içinde öldürme güdüsü vardı.

İnlemekte olan çocuk dönüp sırtüstü yattı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Yüzünü buruşturarak ağrıyan kolunu tuttu.

“Görmüyor musun... ooo bir OI! OI!” diye bağırdı.

Life daha sonra Barda'nın narasıyla Jasmine'in çığlığını duydu. Kafasını kaldırdı.

Ida'nın vücudu yok olmuştu. Marie, küçük Marie yerden kalkıyordu. Barda'yı boğazından yakalamıştı, beyaz parmakları Barda'nın etine iyice gömülmüştü. Dişlerini gösterdi. Sonra vücudu köpürdü. Ortasında siyah bir işareti bulunan, uzun, dalgalanan beyaz bir gölgeye ve ürkütücü boyutlarda, devasa gagalı bir kafaya dönüşene kadar uzadı. Yaratığın yanan kırmızı gözleri ve dişsiz, siyah deliği andıran bir ağzı vardı ama Barda onun gücü karşısında geriye doğru sendeleyip yere devrilirken o, bir çocuk gibi gülümsüyordu.

2

KADER AĞLARINI ÖRÜNCE

Jasmine ve Lief dehşet içerisinde ileri doğru fırlayıp Barda'yı çekmeye çalışan şeye saldırdılar. Aldığı darbeler karşısında dalgalanan soğuk kütle büzüldü ve tekrar bir şekle büründü. Yaratık sendelese de Barda'yı bırakmadı.

“Kalbine!” diye bağırdı yaralı çocuk. “Kalbine saplayın! Onu öldürün yoksa adamın işini bitirecek!”

“Kalbine nişan aldık bile!” diye bağırdı Jasmine. “Ama yıkılmadı.”

Hırıldayan şey Jasmine'e döndü. Hızla hareket eden canavardan aldığı darbenin etkisiyle Jasmine yana savruldu.

“Şimdi, Lief! Sağına vur!” diye çığlık attı çocuk. “Onun kalbi solunda değil sağında!”

Lief kılıcını şekilsiz yaratığa sapladı. Yaratık titreyerek yere yığıldı. Kıvrılıp bükülen bir yığın hâlindeki vücudundan fırlamış olan kollar, bacaklar, pençeler ve kulaklar korkunç şekilde şişiyordu. Dehşet içinde kalan Lief, yaratığın vücudunda beliren Marie'nin yüzünü, bir orman faresinin sivri burnunu ve bir kuşun kanadını tanıdı...

Emily Rodda

Sonra Lief'in bakışları altında köpüren beyaz bir sıvı birikintisi kumlara karıştı.

Barda bu sırada boğulurcasına öksürüyordu. Nefesi boğazından hırıltıyla çıkıyordu. Ol'un, boğazında bıraktığı koyu kırmızı parmak izleri morarmaya başlamıştı bile. Ama yaşıyordu.

"Şansı varmış. Bir dakika daha geçse her şey bitmiş olacaktı."

Lief olduğu yerde döndü ve saldırdığı çocuğun ayağa kalkıp arkasında durduğunu gördü. Jasmine'in seslenmesi üzerine ona bir göz attı. Jasmine hayretler içinde çocuğa bakıyordu.

"Sen!" diye bağırdı Jasmine. "Rithmere Oyunları'nda içki servisi yapan çocuksun. Sen Ecel'in çetesinden Dain'sin."

Çocuk başıyla onayladı, sekerek Barda'nın yattığı yere gitti ve ona baktı. "Arkadaşınızın ısınmaya ihtiyacı var." dedi. "Sırlıklam ve Ol'ların saldırıları insanı kemiklerine kadar dondurur."

Döndü ve ağaçlara doğru yavaşça yürümeye başladı.

Jasmine battaniyeleri getirmeye koşarken, Lief ateş yakıp çay için su ısıtmaya girişti. Dain küçük sırt çantasını alıp, tekrar grubun yanına döndüğünde yaralı kolunu askıya almıştı. Barda ise bu arada battaniyeye sıkıca sarılmış, çatırdayan alevlerin yanına oturtulmuştu. O berbat titreme azalmış, yüzünün rengi eski hâlini almaya başlamıştı.

"Teşekkür ederim." dedi boğuk bir sesle Dain'e. "Eğer sen olmasaydın..." Gözlerini kırıp elini boğazına götürdü.

"Konuşmaya çalışma." diye tavsiyede bulundu Dain. Lief'e dönüp sağlam eliyle bir kavanoz uzattı. "Bununla tatlandırılmış sıcak bir içecek ona iyi gelir." dedi. "Güçlendirir ve acıyı azaltır. Çok güçlüdür. Bir kaşık yeterli olacaktır."

Kavanozun üstünde el yapımı bir etiket vardı.

Lief kapağı açtı ve içindeki altın rengi şeyi koklarken elma çiçeğinin hoş kokusunu aldı. “Kaliteli Bal,” diye mırıldanıp Dain’e baktı. “İlk harfler ilginç ama adı fazlasıyla sıradan. Hatta o kadar sıradan ki sahte olduğunu düşünüyorum.”

“Rithmere Oyunları’nda sizin söyledikleriniz kadar sahte, Lief.” diye aynı şekilde karşılık verdi Dain. “Zor zamanlar geçiriyoruz. Dikkatli olması gereken sadece siz değilsiniz.”

Lief, Ol saldırısından önce olanları hatırlayıp başıyla onayladı. Bu konuda yapacak hiçbir şey yoktu, şanssızlıktı işte.

Bir kupa çay aldı ve dumanlar tüten karışımın içine bir kaşık bal koydu. Sonra kupayı Barda’ya verdi. İki eliyle sıcak kupayı tutan Barda minnettar bir şekilde içindekinden bir yudum aldı.

“Bu Ol’lar da ne?” diye sordu Jasmine. Dain’e de bir kupa verdi.

“Gölgediyar’dan gelen şekil değiştiriciler.” dedi Dain. Kendi çayının içine de bir kaşık bal koydu. “Gölgelerin Efendisi kötü işlerini yaptırmak için onları kullanır. Aslında onları daha önce duymamış olmanız çok normal. Sizin geldiğiniz doğu bölgesiyle kıyaslandığında burada, batıda daha çok bilinirler.”

Emily Rodda

Duraksayıp onları izledi. Lief, Barda ve Jasmine ifadesiz bir şekilde öylece duruyorlardı. Bu kadar basit bir tuzağa düşmeyeceklerdi herhâlde.

Dain güldü ve kuma bir şey çizmek için eğildi.

Direnış'in işareti. Üç arkadaş sessizce şekli çizmesini izledikten sonra birbirleriyle bakiştular.

Dain ileri doğru eğildi. "Hepimiz aynı taraftanız, değil mi?" diye ciddi bir şekilde sordu. Artık az önceki gibi rahat davranmıyordu. "Nerede yaşadığınızı bilmem neyi değiştirir ki? Ecel dedi ki..."

"Nasıl oldu da buraya gelebildin?" diye birden sordu Jasmine. "Bizi nasıl buldun?"

Dain geri çekildi ve yüzü tekrar ifadesizleşti. "Ben sizi aramıyordum. Ol'ları gördüğümde batı kalemize dönüyordum. Hemen ne olduklarını anladım. Birinci Seviye Ol'lar baştan savmadırlar ve bir şekilde uzun süre kalamazlar. Ne arayacağınızı biliyorsanız onları tanımak kolaydır. Onları izleyip yok etmek için bir fırsat bekledim. Sonra bildiğiniz gibi siz ortaya çıktınız ve Ol'lar sizinle ilgilendiler."

Duraksadı. "Fark etmişsinizdir sizi günlerdir izliyorlar." diye sertçe çıkıştı. "Orman faresi kılığına girip her hareketinizi izleyerek, dinleyerek nasıl devam edeceklerine karar verdiler. Sonunda, kalbinizin yumuşaklığını kullanmayı tercih ettiler. Sizi

birbirinizden ayırdıklarında saldıracaklardı. Böylece hiçbir şansınız olmayacaktı.”

Lief, Jasmine ve Barda birbirlerine baktılar. Hepsini de kendisinden utanç duyuyordu.

“Bize yardım ettiğin için teşekkür ederiz.” dedi en sonunda sertçe Barda. “Şüphelerimiz ve gizliliğimizden dolayı bizi affetmeni rica ediyoruz. Dikkatli olmak zorundayız.”

“Ben de öyle.” dedi Dain, sesi hâlâ sertti. “Ama bir an için tanıdık yüzler görmenin zevkiyle kendimi kaybettim.”

Lief aniden bu çocuğun sandığından daha büyük olduğunu fark etti; en azından kendi yaşlarındaydı. İnce uzun vücudu, güzel, kemikli yüzü ve ipek gibi siyah saçları onu yanıltmıştı.

Dain kupasındaki son yudumu da içtikten sonra yaralı kolunu tutarak sarsak bir şekilde ayağa kalktı. “Şimdi sizden ayrılıyorum. Ol'lara dikkat edin. Birinci Seviye Ol'lar, biraz önce işlerini bitirdikleriniz gibi olanlardır. Her zaman ikilli gruplar hâlinde yolculuk ederler. Diğerleri... şey, zaten büyük ihtimalle onları tanıyamayacaksınız. İyisi mi hiç kimseye güvenmeyin.”

Çantasını sırtına aldı ve gitmek üzere döndü.

“Bekle!” diye atıldı Lief. Ayağa fırladı. “Tek başına yolculuk edemezsin! Kolun yaralı! Ne yap ne de hançer kullanabilirsin!”

“Ben iyiyim.” dedi Dain. “Çok uzağa gitmem gerekmiyor.”

Ama Barda başını iki yana salladı. “Bir gece daha beklersen sana eşlik ederiz.” diye homurdandı. Eli boğazındaydı. “En azından bu kadarını yapabiliriz.”

Lief, Jasmine'in gerildiğini gördü. Bu planı onaylamadığı ortadaydı. Ecel'le tekrar karşılaşmak istemiyor, diye düşündü Lief. Jasmine, Ecel'e güvenmiyordu. Ama yine de hiçbir şey söylemedi. Dain de sanki onun tavırlarını fark etmemiş gibiydi.

Emily Rodda

Dain bir an tereddüt etti. Gururu onları bırakıp gitmesini; sağduyusuysa eğer seçeneği varsa, savunmasız yolculuk etmesinin delilik olduğunu söylüyordu.

En sonunda başıyla onayladı. “Tamam.” Çantasını bıraktı. “Teşekkür ederim. Bekleyeceğim. Sonra beraberce kaleye gideriz.” Dudaklarını ısırarak duraksadı. “Kale güneydoğuda. Sizin yolunuzun üstünde değil.”

“Nereden biliyorsun? Nereye gittiğimizi sana söylemedik.” dedi Jasmine.

Dain’in yüzü kıpkırmızı oldu. “Belki... To... Tora’ya doğru yolculuk yaptığınızı düşünmüştüm.” diye kekeledi.

Jasmine dik dik baktı. Bu isim ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Lief tümüyle düşüncelere dalmıştı.

Tora! Del’in batıdaki kardeş şehri. Derslerde bunu öğrenmişti. Ama öğreneli öyle uzun zaman olmuştu ki onun varlığını bile unutmuştu.

Dain tedirgin bir şekilde öne eğilerek bir cevap bekliyordu.

“Doğru.” dedi sakince Barda. “Tora’ya gidiyorsak oraya planladığımızdan bir ya da iki gün sonra ulaşmak bizi etkilemez.”

Jasmine ayağa kalktı. “Gece kamp kurmak için güvenli bir yer bulacağım.” Kree önden uçarken o, ağaçların arasına daldı. Dain onun arkasından baktı ve Lief, çocuğun gözlerinde bir hayranlık kıvılcımı gördü.

Lief, içinde huzurunu kaçıran bir kıskançlık duygusu hissetti ve dudaklarını ısırıp döndü. Keşke onu yaralamamış olsaydım, diye düşündü. O zaman o kendi yoluna giderdi, biz de kendi yolumuza.

Lief böyle düşündüğü için utandı. Kendi kendine, Direniş Kalesi’ne gitmenin çok kıymetli zamanlarının boşa gitmesi anla-

Canavar Labirenti

mına geldiği için aslında kızdığını söyledi. Geçiktikleri her gün annesiyle babasının Gölgelelerin Efendisi'nin Del'deki zindanlarında tehlike içinde, hatta acılar çekerek yaşaması demekti.

Ama dürüst olmak gerekirse, Dain'i kısa bir süre için dahi olsa yol arkadaşı olarak istemediğini de kabul etmesi gerekiyordu.

Dain, kendini rahatsız hissetmesine neden olmuştu. Nazik, kibar yaklaşımı hoştu. Sessiz ciddiyeti etkileyiciydi, çok güçlü biri olmasa da onları Ol'lardan kurtarmak için cesurca davranmıştı. Ama yüzeyde rahat biriymiş gibi görünse de Lief, onun içinde bir yerlerde gizlenmiş bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Kendine sakladığı bir sır.

Hiç şüphesiz o da aynı şeyleri bizim için düşünüyor, diye düşündü Lief. Ve tabii ki haklı. Bu durumda birbirimize güvenemeyeceğiz. Sorunun kaynağı bu. Dain'in yanındayken görevimizden ya da kemer hakkında konuşamayız. Annemle babamdan bahsedemeyiz ya da onların nasıl olduğunu merak edemeyiz. Rahat olamayız.

Barda ve Dain'le ateşin başında daha fazla kalmak istemeyen Lief, Jasmine'e yardım etmeye gitti. Ama ağaçların arasından yürürken aklına yeni bir fikir geldi.

Kader daha önce onlara tuhaf oyunlar oynamıştı ve bunlar bir şekilde her zaman iyi sonuçlanmıştı. Dain'i yanlarına almaya zorlamanın bir nedeni olabilir miydi? Bir şekilde onu tanımları *gerekiyor* olabilir miydi? Direniş Kalesi'ne gitmeleri, Ecel'i tekrar görmeleri *gerekiyor* muydu?

Bunu sadece zaman gösterecekti.

3

ZOR YOLCULUK

Jasmine'in bulduğu, üzerlerini örten ağacın altına yerleştiklerinde Dain onlara Ol'lar hakkında başka şeyler de anlattı. Lief, Dain'in yumuşak sesini dinlerken onunla zaman geçirmeleri gerekiyorsa bu bilginin bile tek başına bile yeterli olabileceğini düşünmeye başladı.

"Her yerdedirler." dedi Dain. Battaniyesine daha da sıkıca sarındı. "Yaşayan bütün canlıların şekline girebilirler. Bir şey yiyip içmezler ama İkinci Seviye Ol'lar ne olduklarını gizlemek için vücut ısısı yaratabildikleri gibi yiyip içiyormuş numarası da yapabilirler. Doğal hâllerinde bütün Ol'ların ortasında Gölgele-rin Efendisi'nin işareti vardır ve hangi şekli alırlarsa alsınlar o işaret bir şekilde, vücudundaki bir yerde olur."

"İkizler... öldürdüğümüz Ol'ların... sol elmacık kemiğinde bir iz vardı." dedi Lief. "O olabilir mi?"

Dain başıyla onayladı. "Ama her zaman bu kadar kolay olacağını düşünmeyin." diye uyardı. "İkinci Seviye Ol'lar çok daha iyidirler. İşaretin açıkça görünmesine asla izin vermezler."

“O zaman İkinci Seviye bir Ol’un sadece şans eseri mi tanı-
nacağını söylemeye çalışıyorsun?” deyip kaşlarını çatarak araya
girdi Barda.

Dain hafifçe gülümsedi. “Onları anlamanın da bir yolu var.”
dedi. “Bir şekilde üç tam günden daha uzun kalamazlar. İkinci
Seviye bir Ol’u izlerseniz, asla gözünüzden kaçırmayın, bir an
gelip kontrolünü kaybedecek ve değişip dalgalanmaya başlaya-
caktır. Biz bu ana Sarsıntı diyoruz. Uzun sürmüyor. Birkaç sani-
ye içinde Ol kontrolü tekrar kazanıyor. Ama o ana kadar aslında
ne olduğunu anlıyorsunuz.”

Dain bitkin görünüyordu. Sanki acısı artmış gibi sağlam
koluyla göğsünü tuttu. “Deltora’da Sarsıntı’yı beklemek zorunda
olmayan kişiler de var.” dedi. “Bir içgüdü geliştirmişler... bir Ol
hissi. Ya da Ecel öyle diyor. Etrafta bir Ol olduğunu hissettiği an
hemen işini bitirir. Hiç yanıldığını görmedim.”

“Onun gibi olabileceğimizi sanmıyoruz.” dedi Barda. “Sa-
dece şüphe ederek öldürmek riskli bir iş.”

Dain başıyla onayladı ve bu kez gülümsemesi yüzüne iyice
yayılmıştı. “Sana katılıyorum. Bizim gibiler için şüphe, saldı-
rmak için değil kaçmak için bir işarettir.”

“Kaçmak mı?” diye sertçe sordu Jasmine.

Kızın sesindeki küçümseme karşısında Dain’in yüzü kızardı
ve gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. “Bu fikir senin hoşuna
gitmiyor olabilir, Jasmine. Sen ve Ecel birbirinize benziyorusu-
nuz. Ama bence masum birini öldürmektense kaçmak kesinlikle
daha iyidir.”

Hemen araya girdi Barda. “Şüphelerinde haklıysan boş va-
kitlerinde Ol’ları gizlice izle ya da en beklemediği anda öldür.
O buz gibi parmaklar boğazına yapıştığında çaresiz kalıyorsun
Jasmine. Bu konuda benim deneyimlerime güvenebilirsin. Çü-
rükler içindeki boynuna nazıkçe dokundu.

Emily Rodda

Jasmine inatçı bir şekilde çenesini kaldırdı ve tekrar Dain'e döndü. "Birinci Seviye ve İkinci Seviye'dekilerden söz ettin. Başka seviyeler de var mı?"

Dain tereddütle, "Ecel bir tane daha olduğunu söylüyor." dedi isteksizce. "Üçüncü Seviye Ol'lar da varmış. Sayıları çok azmış ama Gölgelelerin Efendisi kötülük sanatını onlarda mükemmelleştirdi diyor Ecel. Canları istediğinde, yaşayan ya da yaşamayan her şeyin şeklini alabilirler. O kadar mükemmel, o kadar kontrol sahibiymişler ki hiç kimse onların kim olduğunu anlayamazmış. Ecel bile."

"Peki, onların var olduğunu nereden biliyor?" diye sordu Jasmine.

Dain gözlerini kapatıp dudaklarını ısırıldı. Lief bunları büyülenmiş bir şekilde izliyordu. Çocuğu rahatsız eden şey neydi?

Jasmine, Dain'in tereddüt ettiğini görünce saldırıya geçti. "Evet?" diye ısrar etti.

Dain yutkundu. "Ecel onları... Gölgediyar'da öğrenmiş." diye mırıldandı.

Lief'in midesi aniden altüst oldu. Sanki bulmacanın kayıp parçalarından birisi daha yerine oturmuş gibi hissetti. Aniden, yabancı bitkilerle kaplı bir derenin yanındaki bir mezar taşını gördü. O anda sanki, Korku Dağı'ndaki bir mağaraya geri dönmüş, kanla yazılmış bir yazıya bakıyor gibiydi.

"Ecel'in, Gölgediyar'da olduğuna inanmıyorsun, değil mi Dain?" diye sordu Leif.

Dain başını kaldırdı, gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. "Nasıl inanabilirim ki?" diye patladı. "Hiç kimse Gölgediyar'dan kaçamaz. Ama Ecel asla yalan söylemez. Asla!"

"İsmi hakkında yalan söylüyor!" diye çıkıştı Jasmine.

"Ne demek istiyorsun?" Dain bembeyaz olmuştu. Oldukça yorgun ve bitkin görünüyordu. Narin yüzünde ter damlaları ve derin bir hüznün belirmişti. Sallandı.

Lief düşmeden onu yakaladı. Barda, kavanozu buldu ve kapalı dudaklarının arasına bir kaşık bal soktu. Kısa bir süre sonra çocuğun yüzüne biraz renk geldi. Lief onu nazikçe yere yatırdı ve üstüne bir battaniye örttü.

“Endişelenme, Dain.” dedi yavaşça. “Ecel’in adı her ne olursa olsun, sana yalan söylemedi. O Gölgediyar’da bulundu ve bir şekilde kaçtı. Buna inanmayabilirsin ama ben inanıyorum.”

Dain’in gözlerinin hafifçe kıpırdadığını gördü. Çocuğun ağzı sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi açıldı. “Bunu Ecel’in kendisiyle tekrar konuşacağız.” diye fısıldadı Lief. “Şimdi sadece dinlen. Yarın zorlu bir gün olacak gücünü toparlaman lazım.”

*

Zorlu geçen iki uzun günün ardından Lief, Dain’e karşı saygı duymaya başladı. Dain düştüğünde kolu burkulmamış, aynı zamanda birkaç kaburgası da kırılmıştı. İkinci gün kayalık bir tepeye tırmanıyorlardı. Attığı her adım Dain’in canını yakmasına rağmen şikâyet etmedi. Acı çektiği sadece gözlerinden anlaşılıyordu.

Artık nehir gözden kaybolmuştu. Korku Dağı, uzaktan kap-kara ve tehditkâr bir şekilde yükseliyordu. İki kez geriye bakan Lief, kocaman ve hantal bir akbabanın, yani Condor’un silüetinin dağın etrafında dolaşıp, aşağıdaki yolcularla ilgili bir ipucu aradığını gördü.

Birçok yönden bu güzel bir işaretti. Gücünün haşmetine rağmen Gölgelelerin Efendisi’nin Korku Dağı’ndaki mücevherin çoktan alındığını bilmediği anlamına geliyordu. Ama uzaktan bile olsa Condor’un varlığı, gizlice yolculuk etmenin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösteriyordu. Çalılar gelişigüzel bir şekilde artıp ağaçların yerini büyük kayalar alınca arazi kötüleşti. Çömeliplik tek sıra hâlinde ilerlemek zorunda kaldılar.

Dain saatlerce konuşmadı. Sanki yürümek için bütün enerjisine ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Nasıl olup da tek başına

Emily Rodda

yolculuk etmeyi başardı, diye düşündü Lief. Dain'in eğilmiş sırtına baktı ve zorlukla yürürken çikardığı hafif, acı dolu nefes alışlarını dinledi.

“Sanırım Dain'in dinlenmeye ihtiyacı var.” dedi alçak sesle.

Barda ve Jasmine hemen durdular ama Dain dönüp başını salladı.

“Güvenli yere ulaşmamız lazım. Sonra dinlenebiliriz. Çok kalmadı.” dedi, ardından da yaralı koluyla boşluğunu tutarak güçlkle soludu. “Biraz ileride yukarıda... kayadaki yarık. Sonra... sıralı üç çalı ve kayayla kapalı bir mağara girişi. Bir de pa-rola var...”

Sesi yavaş yavaş azaldı. Sonra, birdenbire sertçe yere yığıldı.

Üç arkadaşı üzerine eğilip onu uyandırmaya çalıştılar ama nafiye. Baldan aldığı son kaşık bile onu kendine getiremedi.

Güneş ufukta alçalmaya başlarken hava gittikçe karardı.

“Ona bir barınak bulmalıyız.” dedi Lief. “Soğukta geçecek bir gece daha...”

“Kalenin yakın olduğunu söyledi.” diye mırıldandı Barda. “Günün geri kalanında onu ben taşıyım.” Baygın çocuğu dikkatlice kaldırdıktan sonra tırmanmaya devam ettiler.

Az sonra bir kayanın üstündeki derin bir yarığa vardılar. Yarık, dar bir geçide benziyordu. İçeri girdiklerinde, Dain'in söylediği gibi büyük, düz bir kayayı gösteren üçlü çalı sırasını gördüler. Yaslı duran kaya sanki oraya düşmüş gibi oldukça doğal görünüyordu ama hepsi de kalenin girişini gizliyor olduğunu düşündüler.

“Çok iyi gizlenmiş.” dedi Barda. “Nereye bakacağımızı bilmeseydik, yanından geçip giderdik.” Kayaya yaklaşıp nasıl kenara itebileceğini bulmak için dikkatlice göz gezdirdi.

“Nöbetçi bırakmamış olmaları ilginç.” diye mırıldandı Jasmine. Eli hançerinde etrafa bakındı. “Dain'in dönüşünü kesinlikle bekliyor olmalılar. İçeri nasıl girecekti ki?”

Lief de etrafına bakındı ve son çalının altında şerit şeklinde bir kâğıt parçası gördü. Buraya uçmuş ve bir dala takılmış olmalı, diye düşündü. Kâğıt parçasını alıp baktı.

SAKIN İŞLERİ GEREKSİZ ARALIKLARLA HATIRLAMA

“Birisi dikkatsiz davranmış.” dedi Lief sertçe ve notu diğerlerine gösterdi.

“Anlaşılan sorun çıkacağına dair bir beklentileri varmış.” dedi Barda.

“Bekledikleri *biz* olabiliriz.” diye fısıldadı Jasmine. “Buranın Direniş Kalesi olduğuna dair sadece Dain’in sözüne güveniyoruz. Bu bir tuzak olabilir.”

“Göreceğiz.” Lief bir sopa buldu ve kayanın yanına gitti. Kapıya sertçe vurarak bağırılmaya başladı. “Selam! Biz dostuz ve içeri girmek istiyoruz.”

Kayanın arkasından ses gelmiyordu ama orada birinin olduğuna dair güçlü bir hissi vardı. Tekrar vurdu.

“Ecel, beni duyuyor musun? Biz Rithmere yakınında Gri Muhafızlar’dan kurtardığın yolcularız. Dain yanımızda. Yaralı ve saklanacak yere ihtiyacı var!”

“Bugünün parolası ne?” diye seslendi boğuk bir ses. Şaşıran Lief geriledi. Ama kısa zamanda sesin kayanın sağındaki minnacık çatlaktan geldiğini fark etti. Korku Dağı’ndaki Gnome’lar gibi, Direniş’in de duvarlarda gözleme delikleri vardı.

“Ecel’le konuşmak istiyorum!” diye bağırdı Lief.

“Ecel burada değil.” diye yankılandı ses. “Parola? Cevap ver ya da öl.”

KALE

Barda taşa iyice yaklaştı. “Sen deli misin?” diye bağırdı. “Biz düşman değiliz! Ecel bizi tanıyor. Ve eğer bizi görebiliyorsan yanımızdakinin arkadaşınız olduğunu biliyor olmalısınız.”

“Evet, sizi görebiliyoruz.” dedi kayanın ardındaki ses. “Şu anda size doğrultulmuş bir düzine silah var. Kımıldamayın.”

Şaşırان üç arkadaş etraflarına baktılar. Hiç kimseyi göremiyorlardı. Jasmine bir adım geriledi. Tam yanı başına düşen bir alev topu yüzünden âdeta kıvılcım yağmuruna tutulmuş gibi oldu. Jasmine çılgınca kıvılcımları söndürdü.

“Size kımıldamamanızı söylemiştim!” diye seslendi kayanın ardındaki ses. “Canınızı seviyorsanız söylediğimi yapın.”

“Neridah ve Glock’u çağır!” diye seslendi Jasmine. Şaşkınlıktan, sesi çok yüksek çıkmıştı. “Onların sizinle olduğunu biliyorum. Ecel bizi kurtardığı gibi onları da Gri Muhafızlar’dan kurtardı. Yüzlerimizi tanıyacaktırlar.”

Gürültülü bir kahkaha sesi duyuldu. “Tanıyabilirler. Ama bu yörelerde görünüşe bakıp değerlendirme yapmamamız gerek-

tiğini iyi biliyoruz. Bu yüzden bir parola var. Biliyor musunuz, yoksa bilmiyor musunuz?”

“Tabii ki biliyoruz!” diye bağırdı Lief.

“Lief!” diye fısıldadı Jasmine.

“Eğer hayır deseydim bizi öldüreceklerdi!” diye fısıldayarak karşılık verdi Lief. “Bizi Ol sanacaklardı!”

“Yalan söylediğini anladıklarında zaten bizi öldürecekler!” Jasmine öfke ve düş kırıklığı yüzünden yumruklarını iyice sık-mıştı. “Bu çılgınlık!”

Lief başını umutsuzca iki yana salladı. “Dain bir paroladan söz etti. Ama bugünün parolasını bilemez, çünkü uzun zamandır burada değil. Buraya geldiğinde parolanın ne olduğunu bulmayı planlamış olmalı. Eğer o bunu yapabilirse biz de yapabiliriz! Bir kod, bir işaret olmalı...”

“Nerede?” diye sordu Jasmine.

“Belki hepsi parolaların yazılı olduğu bir liste taşıyorlar.” dedi Barda.

“Bu kesinlikle çok tehlikeli olur.” diye mırıldandı Lief. “Yine de...” Dain’in sırt çantasını yere koyup hızla içini aramaya başladı. Ama tahmin ettiği gibi hiçbir şey bulamadı. Sadece yolculuk malzemeleri, birkaç yedek kıyafet ve boş bir Kaliteli Bal kavanozu.

Kaliteli Bal.

Kavanozu tutup dikkatlice baktı. Aniden aklına bir fikir geldi. Elini cebine sokup çalıkların altında bulduğu notu aradı.

“Bu oyundan bıktım. Ona kadar sayacağım, sonrasını siz tahmin edin!” diye kayanın arkasından bağırdı karşıdaki. “Bir, iki...”

Emily Rodda

“Bekle!” diye bağırdı Lief. Cebinde bulduğu notu çekip çıkardı ve haklı olduğunu umarak çabucak yüksek sesle okudu. Kelimeler gözünün önünde dans ediyordu.

SAKIN İŞLERİ LÜZUMSUZ ARALIKLARLA HATIR-LAMA

Evet! Burada gördüğü şey sadece şans eseri orada duruyor olamazdı. Haklıydı. Kesinlikle haklıydı. Derin bir nefes aldı ve kâğıdı bıraktı.

“Parola... SİLAH!” diye bağırdı.

“Lief, bunu nereden biliyorsun?” diye fısıldadı Barda. “Ne...”

Kalenin girişini gizleyen kaya yavaşça yana kaymaya başlarken sustu. Aralıktan içerideki mağaradan gelen ışık göründü.

Işıқта gökkuşağının bütün renklerini taşıyan tuhaf kıyafetler giymiş adaleli, ince bir adam duruyordu. Çizgili yün beresinin altındaki örgülü kır saçları beline kadar uzanıyordu.

Lief, Barda'nın irkildiğini hissetti ama sorunun ne olduğunu soracak zaman yoktu, çünkü ufak tefek adam kırık dişlerini ve pembe diş etlerini gösteren bir sırıtışla onlara bakıyordu.

“Çok beklediniz!” diye görünüşüne hiç uymayan kısık ve güçlü bir sesle konuştu. “Ölümlü dans etmek hoşunuza mı gidiyor? Ateş emrini vermeme ramak kalmıştı.”

Barda'nın kollarında ölü gibi yatmakta olan kişiye dikkatlice baktı. “Demek küçük çocuk bir macera yaşadı ve başına bela açtı!” dedi. “Vay vay vay. Kimin aklına gelirdi ki? Hem o, her zaman çok dikkatli davranırdı!”

Üç arkadaşın tereddüt etmesi üzerine sabırsızca eliyle işaret etti. “Orada öyle durmayın!” diye bağırdı. “İçeri soğuk giriyor.”

Başını çevirdi. “Thalgus! Petronne!” diye bağırdı. “Her şey yolunda. Silahlarınızı indirin ve buraya gelin. Dain’le ilgilenmeniz gerekiyor. Eve kadar kundaktaki bir bebek gibi kucakta getirilmiş zavallı ufaklı.”

Lief ve Jasmine girişten içeri süzıldüler. Barda yavaşça onları takip etti. Işığa gelince ufak tefek adam yüzüne baktı ve kahkahalarla gülmeye başladı. “Barda!” diye bağırdı. “Ayı Barda! Gel de inan! Bu kadar yıl sonra! Yıldızlarım adına, ben seni öldü sanıyordum! Beni hatırladın mı?”

“Tabii ki seni hatırladım, Jinks.” dedi Barda, oldukça sert bir ifadeyle gülümsüyordu. “Ama burası seni bulmayı umduğum en son yer.”

Kılıksız bir adam ve onun gibi yırtık pırtık giyinmiş bir kadın (büyük ihtimalle Thalgus ve Petronne) kapının üstündeki bir yerden aşağı atlayınca Barda duraksadı. Dain’i omzundan almalarına izin verdi. Sonra Lief ve Jasmine’e döndü. “Jinks, Del sarayındaki akrobatlardan biriydi.” diye açıkladı, sesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. “Saray muhafızıyken beni iyi tanırdı.”

“Saray muhafızı mı? Sadece o kadar mı? En güçlüsü ve en cesuru olduğu söylenirdi!” dedi Jinks. Petronne ve Thalgus, Dain’i çeşitli mırıltıların yükseldiği daha büyük bir mağaraya taşırken onları takip etti. “Ama Barda, Gölgelelerin Efendisi geldiği gün bütün muhafızların öldürüldüğünü duydum. Katliamdan nasıl kurtuldun?”

“Şans eseri o daha gelmeden ben saraydan ayrılmıştım.” diye cevap verdi Barda. “Ya sen?”

Ufak tefek adam burnunu kırıştırdı. “İstilacılar hokkabaz ve akrobatları umursamadılar!” diyerek güldü. “Onlar için yavru köpeklerden farkımız yoktu. Her zamanki gibi kaçmamıza izin

verdiler. Onlar, leydilerle lordların kanlarını döküp, saray muhafızlarını yok ederken bir yandan da altın çizmeleri içinde bir yerlerde titreyerek saklanan cesur kral ve kraliçemizi bulmak için sarayın altını üstüne getiriyorlardı. Biz de o sırada duvarların üstünden atlıyorduk.”

Tekrar sırttı Jinks ve bu kez gülümsemesinde biraz alay vardı. “Demek tam zamanında kaçıp kendini kurtarmayı becerdin, Ayı Barda!” diye böbürlendi. “Akıllıca bir hareket! Arkadaşların sarayı koruyabilmek için öldüler ama sen sağ kaldın! Kendinle gurur duyuyor olmalısın!”

Lief çabucak Barda’ya baktı ve yüzünün acıyla gerildiğini gördü.

“Barda o gün olacakları bilmiyordu!” diye öfkeyle bağırıyordu. “Annesi öldüğü ve arkasından kendisini de öldüreceklerinden korktuğu için bir gece önce saraydan ayrıldı!”

“Boş ver, Lief.” diye araya girdi Barda. Jinks’e döndü. Lief onun ölçülü konuşmak için kendini zorladığını görebiliyordu. “Başka birisine geçmişimden söz etmezsen bana büyük bir iyilik yaparsın, Jinks. Bunun gizli kalmasını tercih ederim.”

Ufak tefek adam gözlerini fal taşı gibi açtı. “Tabii Barda.” dedi kibarca. “Arkadaşların anlamasa bile ben, senin durumunu çok iyi anlıyorum. Kötü günler yaşıyoruz ve hepimiz kahraman olamayız. Mesela ben dünyanın en büyük korkağuyum!” Büyük mağaranın girişine geldiklerinde ufak tefek adam geri çekilip zarif bir şekilde girmeleri için reverans yaptı. “Zaten başka biriymişim gibi davranmıyorum.” diye ekledi, Barda yanından geçerken.

Mağara büyüktü, titreşen meşalelerle aydınlatılmıştı; kadınlı, erkekli ve çocuklu çeşit yaşlardaki gruplarla doluydu.

Yemek, birkaç tane ateşin üstünde pişmeye başlamıştı bile ve duvarlarda sıralı saz şilteler vardı.

“Niçin sana korkak demesine izin verdin?” diye öfkeyle sordu Jasmine, Barda’ya. Yeni gelenlere dik dik bakan yüzleri umursamadı. “Çünkü yaptığı şey buydu!”

“Ne yaptığının tamamen farkındaydım.” dedi sertçe Barda. Dümdüz önüne bakıyordu. “Ben eski Jinks’i tanırdım. Çok iyi bir akrobat olabilir ama ondan daha dedikoducu, kıskanç, baş belası bir muzır anasından doğmamıştır. Onunla burada karşılaşmak büyük bir şanssızlık. Ne söz verirse versin sabaha herkes benim hakkımdaki her şeyi bilecek.”

“Dain zaten senin adını biliyor.” diye belirtti Lief.

“İsim önemli değil.” diye homurdandı Barda. “Diğer ayrıntılar...”

Jinks mağaradaki herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırparak onlara doğru koşuştururken Barda konuşmasını kesti.

“Burada bize katılmak için gelen bazı arkadaşlar var!” diye bağırırdı ufak tefek adam. “Zavallı genç Dain’i eve getirdiler. San-ki altından kalkamayacağı bir macera yaşamış gibi.”

Bir köşeye konmuş olan saz şiltelerden birinde yatmakta olan Dain’in soluk bedenine bakıp kıs kıs güldü. Onun bu davranışından etkilenen birkaç kişi daha güldü. Lief sinirden kıpkırmızı olduğunu hissetti. Konuşmak için ağzını açtı ama Jasmine ondan önce davranmıştı bile.

“Dain bizi iki Ol’dan kurtardı.” dedi yüksek sesle. “Çok cesurdu.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye kalabalıktan bir ses yükseldi. “Sen kim oluyorsun da cesareten söz ediyorsun, Çalışehrin Kuşu?”

Ve Glock kasıla kasıla sarsakça kalabalığı yararak öne çıktı.

5

DOST MU DÜŞMAN MI?

Glock ters ve küçümser bir ifadeyle küçümseyerek Jasmine'e bakarak durdu. Güçlü kolları yanında sallanıyor, küçük gözleri parılıyordu. Vücudundaki bütün hatlar kavga çıkarmak istediğini belli ediyordu.

"Selam, Glock." dedi sakince Jasmine. "Seni son gördüğümde Rithmare arenasından horul horul uyurken çıkarılıyordun. Finali görememen çok yazık."

Bu sözlere birkaç kişi güldü. Öyküyü duymuş oldukları ortadaydı. Glock'un koca yüzü şişip ifadesi sertleşir gibi oldu. Tehlikeli bir şekilde homurdandı ve parmakları gerip sıktı.

Lief gözucuyla Jinks'in olanları izlediğini gördü, yüzü muzip bir ilgiyle parlıyordu. Demek Jinks ortalığı karıştırıp bir kenara çekildikten sonra sonucu izlemeyi seven biriydi. Tehlikeli bir adam, kendine göre Glock kadar tehlikeli.

Tam o anda mağaranın dışından bir gürültü geldi. Üç yavaş vuruşu üç hızlı vuruş takip etti. Jinks bir an hayal kırıklığına uğramış göründü. Sonra, döndü ve hemen arkasındaki Petronne ve Thalvus'la beraber hızla dışarı çıktı.

"Parola ne?" diye bağırıldığı duyuldu.

“Silah!” diye karşılık geldi. Ses boğuk olsa da Lief bir an bu sesi tanıdığını sandı. Ecel geri dönmüştü.

Glock olanları umursamadı. Jasmine’e odaklanmıştı.

“Ben şampiyon olabilirdim, küçük pislik parçası!” diye öfkeyle homurdandı. “Dövüşmüş olsaydık, dansların ve zıplama numaraların beni kandıramayacaktı. Seni tek elimle bile yoğururum.”

Jasmine ona tiksintiyle baktı. “Şanlısın ki açgözlülüğün yüzünden bunları deneyemedin.” dedi.

Glock bir nara atarak ona doğru atıldı. Jasmine yüzünde alaycı bir gülümsemeyle yana atladığında Glock’un koca elleri boşluğu yakaladı ve o anda tökezledi.

“Bu kadar yeter!”

Ecel girişte kaşları çatık bir ifadeyle duruyordu. Yüzünden yorgunluk akıyordu. Uzun, karışık siyah saçları ve sakalı birbirine karışmıştı. Yara izi, yanık teninde iyice belli oluyordu.

“Burada bir daha dövüş olmayacak!” diye bağırıyordu. “Glock, seni daha önce uyardım. Bir kez daha taşkınlık yaparsan kaleden atılacaksın. Eğer Gri Muhafızlar senin peşinden gelirse artık bizim korumamız altında olmayacaksın.”

Glock döndü ve omzunun üzerinden kötü bakışlar fırlatarak hantal hantal uzaklaştı. Hiç kimse gıkını bile çıkarmadı ama Lief uzun boylu bir kadının, gülümsemesini saklamak için eliyle ağzını kapattığını gördü. Bu Neridah’tı. Lief’in kendisini izlediğini fark edince gülümsemesi genişleyip daha da alaycı bir hâl aldı. Lief başını çevirdi, Rithmere arenasında onu ne kadar utandırdığını hatırlayınca yüzü kıpkırmızı oldu.

Ecel’in öfkeli gözleri şimdi Jasmine’e odaklanmıştı. “Ve sen.” diye soğuk bir ses tonuyla ekledi. “Kendi iyiliğini düşünüyorsan o sivri diline dikkat et.”

Emily Rodda

Ortama tam bir sessizlik hâkimken aniden döndü ve yatmakta olan Dain'in yanına gitti. Çocuk da o sırada kalkmaya çalışıyordu.

"Demek, en sonunda döndün Dain." dedi Ecel. "Seni günler önce bekliyorduk. Neredeydin?"

Dain kıpkırmızı oldu. "Bir çift Ol gördüm Ecel." diye açıklama yaptı. "Birinci Seviye sadece. Onları izledim..."

"Tek başına!" diye bağırdı Ecel. "Onları tek başına takip ettin. Yolunu değiştirdin, emirlere itaatsizlik edip konuşulan sürede buraya gelmeyi başaramadın."

Dain başını eğdi. Ama Ecel daha bitirmemişti. "Ve bana söylendiğine göre..." Masum görünmeye çalışan ama bunu başaramayan Jinks'e baktı. "...bana söylendiğine göre bu sınanmamış yabancılara gizli parolamızı söyleyerek hayatımızı tehlikeye atmayı tercih ettin."

Mağarada öfkeli bir mırıldanma oldu.

Dain sonunda konuşma cesaretini gösterdi. "Kesinlikle ve kesinlikle onlara söylemedim Ecel." dedi.

"O zaman nasıl içeri girdiler?" Ecel'in sesi buz gibiydi. "Anladığım kadarıyla sen bugünün notunu bile görmedin. Ama onlar kelimeyi söyleyebildiler."

"Bunu bulmak zor değildi." dedi Lief, hızla ileri çıkarak. "Notta şöyle yazıyordu: 'SAKIN İŞLERİ LÜZUMSUZ ARA-LIKLARLA HATIRLAMA.' Bu kelimelerin ilk harfleri parolayı gösteriyor. 'SİLAH'."

Ecel dik dik ona bakarken umursamadığını göstermek için omzunu silkti. Dain gibi o da kimseden korkmuyordu. "Tabii ki parola için bir ipucum vardı." dedi yüksek sesle. "Daha önce Dain'in bal kavanozunun üstündeki etiketi görmüştüm. 'Kaliteli

Bal.' Bu sözcüklerin baş harfleri de gerçeği saklıyordu. Kraliçe Arı balı kullandığının bilinmesinden niçin korkuyorsunuz?"

Kalabalıktan yükselen mırıltılar iyice arttı. Ecel bağırarak başka bir emir daha verdi ve Lief, Barda, Jasmine birkaç güçlü el tarafından kısıvrak yakalandılar. Mücadele ettiler ama boşunaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye şaşkınlık ve öfkeyle konuştu Lief. "Sorumda kötü bir anlam yoktu! Sadece ilgimi çekmişti."

"O zaman dilini tutsaydın daha iyi olurdu." dedi Ecel, bakışları kaya gibi sertti. "Sen bizim korumaya yemin ettiğimiz bir sırrı rastlantı sonucu keşfettin. Direniş'le alışveriş yapmak yasak. Kraliçe Arı balı Kraliçe Arı elma şarabından çok daha az bulunuyor ve çok daha kıymetli. İnanılmaz şifa gücü var. Onu bize yollayan bayan, çok büyük riskler alıyor. Sadece kendini değil, oğullarını da riske atıyor."

Şimdi dik dik bakma sırası Lief'e gelmişti. Fareler Şehri'nden kaçtıktan sonra karşılaştıkları vahşi, yaşlı kadının bir anne olması çok tuhaf gelmişti.

"Kraliçe Arı'nın size bal yollaması bizi ilgilendirmiyor." diye homurdandı Barda. "Kime söyleyeceğiz ki?"

"Belki de efendine." diye seslendi Jinks. Küçük gözleri heyecanla parlıyordu. "Bu yüzden mi saraydan kaçmana izin verildi Cesur Muhafız Barda? Kendini daha o zamandan mı Gölgelelerin Efendisi'ne satmıştın?"

Barda öfkeyle ileri fırladı ama onu tutan eller sertçe geri çekti.

"Sesini kes, Jinks!" diye bağırdı Ecel. Bir an düşünceli bir ifadeyle Barda'ya baktı.

"Demek bir saray muhafızıydın." diye mırıldandı. "Gerçek ismin Barda. Bu kadar yıldır nerede saklanıyordun Barda?.. Yani genç arkadaşlarıyla gezmeye çıkmadan önce?"

Emily Rodda

“Bu beni ilgilendirir.” dedi Barda, Ecel’in bakışlarına aynen karşılık vererek. “Bunun gizli kalmasını seçiyorum. Tıpkı senin daha önceki zamanlarda neler yaptığını saklamayı seçtiğin gibi Ecel.”

“Neler yaptığını... ve *asıl* adını.” diye mırıldandı Jasmine.

Ecel çabucak ona bir bakış attı. Yüzü gerildi. Tekrar Barda’ya döndü.

“Tora’da mıydın?” diye açıkça sordu.

O anda başı eğik bir şekilde şiltede oturan Dain, sabırsızca başını kaldırdı. Ancak, Barda bu soru karşısında boş gözlerle Ecel’e baktı. “Tora mı?” dedi. “Aranızdaki bu Tora merakı da ne? Hayır, hayatımda hiç Tora’da bulunmadım.”

Ecel aniden döndü. “Onları Deneme Odası’na götürün!” diye bağırdı. “Üç gün geçince onlarla tekrar konuşacağım.”

“Bırakın gidelim!” diye bağırdı Jasmine, mağara kapısına doğru sürüklenirken. “Bizi hapsetmen için bir neden yok! Bizim Ol olmadığımızı biliyorsun!”

Ecel başını kaldırdı. “Göreceğiz.”

*

Ecel’in “Deneme Odası” dediği küçük, iyi aydınlatılmış mağarada üç arkadaş üç kötü gün geçirdiler. Kalın tahta kapıya yerleştirilmiş parmaklıklı bir pencereden tüm hareketleri sürekli izleniyordu.

Tüm eşyaları yanlarındaydı. Hatta silahları bile alınmamıştı. Kapının altından tepsilerle yiyecek ve bol bol su veriliyordu. Ama ne mahremiyet, ne karanlık, ne de huzur vardı.

Üçüncü gün Barda’nın bile gözü dönmüştü. Jasmine bankın üstüne kıvrılmış, ellerini yüzüne kapatmıştı. Kree kanatları sarkmış bir şekilde hücrenin köşesinde oturuyordu. Lief sabırsızlık içinde volta atıp saniyeleri sayıyordu.

İçten içe Dain'le tanıştığı güne lanet ediyordu. Sonra Dain olmasa kendisi, Barda ve Jasmine'in ölmüş olacağını hatırladı. Ecel'in kuşkuculuğuna lanet etti. Sonra küçük tatlı Marie öldürmeye odaklı bir hayalete dönüşünce yaşadığı kendi şokunu hatırladı.

Ama Dain, Ecel'in bir Ol'u hissedebileceğini söylememiş miydi? Eğer öyleyse Ecel; Lief, Barda ve Jasmine'in göründükleri gibi olduklarını biliyordu. O zaman niçin onları burada tutuyordu?

Bizi yanında tutmak istiyor. Üç günlük deneme sadece bir bahane; mağaradakilerin anlayıp kabul edecekleri bir şey. Bizim neyin peşinde olduğumuzu bilmek istiyor. Bundan sonra ona söyleyeceğimizi umuyor.

Lief düşündükçe tüm öngörülerinin gerçek olduğunu anladı. Ama yanıldın Ecel ya da adın her neyse, diye düşündü Lief. Hedefimizi sana asla söylemeyeceğiz. Çünkü hâlâ senin düşman mı dost mu olduğunu bilmiyoruz.

Artık zaman kavramını kaybetmişlerdi. Gece mi yoksa gündüz mü olduğunu bilmiyorlardı. Ama mağaraya girdiklerinden yetmiş iki saat beş dakika sonra kapıdaki pencereden gelen bir fısıltı duydular.

Parmaklıklardan içeri dikkatlice bakan Dain artık acıdan iki büklüm değil, dimdik duruyordu ve kolunda askı yoktu. Yüzünde kararlı bir ifade olsa da Lief, pencereyi tutan parmaklarının titrediğini gördü.

"Üç gün geçti." diye fısıldadı Dain, üç arkadaş kapıya doğru gelirken. "Artık izlenmeniz gerekmiyor. Ama Ecel hâlâ sizi serbest bırakmak istemiyor. Nedenini bilmiyorum ve bu yaptığının doğru olmadığını düşünüyorum. Sizi buradan çıkaracağım. Ama eğer beni de Tora'ya götürme söz verirsiniz."

6

PLANLARDA BİR DEĞİŞİKLİK

Dain; Lief, Barda ve Jasmine'i hücrelerinden çıkarıp sessizce ilerideki geçide götürürken pişmanlık ve korku hissediyor olabilirdi. Başka bir tünele girip dış dünyaya açılan bir kapıdan çıkarılarken tir tir titriyor da olabilirdi. Ama her şeye rağmen onları kurtardı. En sonunda, siyah kadife çadır gibi gökyüzünü kaplayan yıldızlı geceye çıktıklarında derin bir oh çekti.

“Artık güvendeyiz.” diye fısıldadı. “Hepsi bir şeyler yiyip içiyor. Uyku vakti gelene kadar hiç kimse Deneme Odası'na gitmeyecek. O zamana kadar biz çoktan gitmiş oluruz.”

Konuşarak vakit kaybetmediler. Beraberce kayaların üzerinden, kayıp düşmemek için çalılara tutunarak tırmandılar.

Kaleden iyice uzaklaşıp tekrar düz araziye ulaştıklarında konuşmak için durdular.

“Tora'ya buradan nehri takip ederek gitmek günler alır.” diye fısıldadı Dain. “Giderken çok dikkatli olmalıyız. Tor Nehri'nde haydutlar ve korsanlar dolaşır. Ol'lar da bu bölgede çok fazla devriye gezerler.”

“Niçin?” diye sordu Lief. “Tora’da bu kadar özel olan ne var, Dain? Ve sen niçin oraya gitmek istiyorsun?”

Dain ona bakarken yüzünde beliren ifade, şaşkınlıktan kuşkuya, kuşkudan öfkeye dönüştü. Yavaşça ayağa kalktı.

“Nedenini çok iyi biliyorsunuz.” diye fısıldadı. Lief’i baştan aşağı süzdü. “Hâlâ bana güvenmiyor olabilir misiniz?” Başını sertçe iki yana salladı. “Sizin için arkadaşlarıma ihanet ettim. Babam gibi sevdiğim Ecel’e ihanet ettim. Bu ispat etmeme yetmiyor mu...”

“Sakin ol evlat.” diye mırıldandı Barda. “Bu bir güven meselesi değil. Biz Tora hakkında çok az şey biliyoruz.”

“Ben hiçbir şey bilmiyorum.” diye atıldı Jasmine. “İlk karşılaşmamızda adını siz söyleyene kadar onu hiç duymamıştım.”

“Ama ben sandım ki...” Dain derin, titreyen bir nefes aldı ve kemikleri bembeyaz olana kadar ellerini kenetleyip sıktı. “Beni kandırdınız. Siz bana gittiğiniz yerin...”

“Biz sana hiçbir şey söylemedik.” dedi sertçe Barda. “Sen bizim hedefimizin Tora olduğunu söyledin. Biz sadece senin hatanı düzeltmedik.”

Dain inleyerek yüzünü ellerinin arasına aldı. Hava kararmıştı ve hareket hâlinde olmalarına rağmen Lief, Dain’in siyah gözlerinde gözyaşı parıltısı gördüğünü sandı. Bir suçluluk dalgası hissetti ve elini Dain’in omzuna koydu.

“Biz nehri takip ederek sahile kadar gidiyoruz. Eğer Tora nehrin üzerindeyse ya da yakınındaysa ve eğer isteğin buysa sana oraya kadar eşlik edebiliriz.”

Yüzü hâlâ ellerinin arasında duran Dain başını yavaşça iki yana salladı. “Sizi ilk duyduğumda... Gölgelemin Efendisi’nin kötülüğünü varlıklarıyla yok eden bir adam, bir genç ve siyah kuşlu

Emily Rodda

bir kız... sizin cevap olduğunuzu düşünmeye başladım.” dedi. Sesi kalın ve boğuktu. “Aylar geçtikçe ve Ecel sizin batıya gittiğiniz haberini getirince, bundan iyice emin oldum.”

Boğazından yükselen bir hıçkırığa engel olamadı ama konuşmasına devam etti. “Sonra sizinle tanışınca bunun kader olduğunu düşündüm. Ama hepsi bir hataymış. Bir hata daha. Ah, hiçbir şeyi doğru yapamıyorum! Ne yapmam gerekiyor?”

“Sanırım canını sıkın şeyin ne olduğunu bize söyleyen iyi olur.” dedi kendinden emin bir şekilde Jasmine. “Sızlayıp acı çekmenin hiçbir şeye bir faydası yok.”

Dain başını kaldırdı. Jasmine’in kendinden emin ve sakin davranışı, ihtiyacı olan şefkat duygusundan bile daha etkili olmuştu. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Size söyleyemeyeceğim nedenlerden dolayı Tora’ya gitmem gerekiyor. Ama Ecel bunu yasakladı. Başlangıçta... haydutlar ailemin çiftliğini yakıp beni ölüme terk ettikleri zaman beni ilk bulduğunda... gücümü toplamam gerektiğini söyledi. Ardından güvenli bir şekilde yolculuk edebilmem için daha fazla eğitim görmem gerektiğini anlattı, ki ben uzun bir süredir yay kullanabiliyordum. Sonra, biraz daha yardımımıza ihtiyacı olduğunu söyledi, ben de onu geri çeviremedim. Artık iyice sarsılmıştım, o da biz çok daha güçlü olana kadar Tora’nın benim ya da bizden herhangi bir grup için fazlasıyla tehlikeli hâle geleceğini söyledi.”

Duraksayp sanki düşüncelerini toplamak istiyormuş gibi başını salladı. “Şu anda oraya gitmenin kesinlikle yakalanmak ve bütün Direniş’i tehlikeye atmakla aynı anlama geldiğini söyledi. Tora’nın Gri Muhafızlar ve casuslarla dolu olduğunu çünkü...”

Sesi kesildi ve yutkundu.

“Çünkü Tora her zaman kraliyet ailesine sadıktı.” dedi aniden Barda. “Tabii ki!”

Lief’in gözleri açıldı ve heyecanlandı. Zihninde hatıralar canlandı. Babasının ocakta kıpkırmızı sıcak demiri döverken batıdaki büyük şehir Tora’dan söz edişini hatırladı. Oranın keşmekeş içindeki Del’den ve sarayından uzak ama taca delicesine sadık, bir güzellik, kültür ve güçlü büyü şehri olduğunu söylemişti. Uzun yıllar önce sarayın kütüphanesinde gördüğü bir resim, ona babasının anlattıklarını hatırlatmıştı.

Resimde gördüğü halkın neredeyse tümü ince uzun boyluydu. Yüzleri uzun, kaşları yay gibi, gözleri siyah, saçlarıysa bir kuzgununki gibi parlak ve karaydı. Yerlere kadar uzanan uzun kollu renkli cübbeler giyiyorlardı. Elleri kalplerinin üzerindeydi.

Hepsi, üstünden gökyüzüne doğru yeşil alevler fışkıran bir kayaya bakıyorlardı. Kayanın yanında Deltora Kemerini takan, kaba iş kıyafetleri giymiş, başı mütevazı bir şekilde eğik, iri yarı bir adam ve siyah saçlı güzel bir kadın duruyordu. Kadının eli adamınkinin üstündeydi.

“Adin bir Tora’lı kadını sevmiş, kadın da onu sevmiştir.” dedi yavaşça Lief. “Kadın, o kral ilan edildiğinde onunla beraber hükümdarlık yapmak için Del’e gitti. Gittikleri gün Tora’lılar Adin’e ve ondan sonra gelenlere müttefik olacaklarına yemin ettiler. Diğer klanlar da aynı şeyi yaptılar ama aralarında en büyükleri olan Tora’lılar, yeminlerini şehrin göbeğinde duran bir kayaya kazıdılar ve asla bozulmaması için üzerine bir büyü yaptılar.”

Lief, Barda ve Jasmine’le göz göze geldi. Aynı anda aralarında aynı şeyi düşündüler. Tahtın vârisini saklamak için Tora’dan daha mükemmel bir yer olabilir miydi?

“Del’den Tora’ya çok uzun bir yol var.” dedi yüksek sesle Barda. Asıl anlamını Dain’den gizlemek için kelimelerini dikkatlice seçmişti. “Tehlikeli bir yolculuk. Ama oraya gelince...”

Evet, diye sessizce karşılık verdi Lief’in gözleri. Bir zamanlar Kral Endon kesinlikle yardım bekleyebilirdi. Tora’lılar onun, Kraliçe Sharn ve bebeklerinin güvenliği için her şeyi yapabilir, her şeyi riske atabilirlerdi. Ve Gölgelelerin Efendisi ne kadar tehdit ederse etsin, nasıl bir yıkıma neden olursa olsun, bunu yapacak büyülerini vardı.

“O zaman sen Tora hakkında bir şeyler biliyorsun!” diye bağırdı Dain. Yüzüne renk gelmişti.

“Şu andaki hâliyle ilgili bir şey bildiğimi söyleyemem.” dedi yavaşça Lief. “Ben sadece eski öyküleri biliyorum. Ben doğmadan öncesinden beri batıdan Del’e hiçbir haber gelmedi.”

“Ve belki de daha öncesinden beri.” diye ekledi Barda. Dain’in heyecanla parlayan gözlerine baktı. “Sanırım, belki de Ecel’in Tora’yı adamlarına yasaklamasının nedeni sadece tehlikeli oluşu değil. Belki Tora’nın hâlâ taca sadık olması. Ecel buna katılmak istemiyor. Kraliyet ailesinin anısını küçümsüyor. Öyle değil mi?”

Dain’in omuzları çöktü. “Öyle.” diye kabul etti. “Ecel, Tora’nın büyüsunü de istemiyor. Geçmişte bizi kurtaran büyüye güvendik ama sonra bizi düş kırıklığına uğrattı. Kendi ayaklarımızın üzerinde durmayı öğrenmemiz gerektiğini, Gölgelelerin Efendisi’yle kurnazlık, güç ve silahlarla, yani bir anlamda onun silahlarıyla savaşmamamız gerektiğini söylüyor. Ama ben?..”

“Bunun yeterli olmadığını biliyorsun.” diye araya girdi Lief. “Ve haklı olan sensin Dain. Düşman, gücünü büyüden alıyor. Ne kadar azimli olursa olsun sıradan bir güç, onun kötülüklerinin bir kısmını yok edebilir, ama tamamen yok edemez.”

Jasmine konuşulanları dinledikten sonra araya girdi.

“Sıradan bir güç Gölgelelerin Efendisi’ni yenemez. Ama sıradan bir zekâ buradan nasıl gideceğimizi bize söyleyebilir. Rahatlıkla anlaşılacağı gibi, düşmanın göz hapsinde tuttuğu bir bölgede yolculuk etmek üzereyiz. Onların bildiği kadarıyla bir adam, bir genç ve siyah kuşu olan vahşi bir kızdan oluşan grubu arayan birçok göz olacak.”

Vahşi kız ile siyah kuşu acı bir gülümseyişle söylemişti.

Lief araya girmeye çalıştı ama Jasmine onu durdurmak için elini kaldırdı. “Eğer fark edilmemek istiyorsak ayrılmalıyız.” dedi. “Dikkati bu grubun üzerine çekenler Kree ve ben olduğuma göre, başka bir yoldan gidecek olanlar da biziz.”

Jasmine çantasına uzandı. Kree konmak için koluna uçtu. Filli korkuyla dişlerini tıkırdattı.

“Jasmine, hayır!” diye bağırdı Lief.

“Bizi bırakma!” diye aynı anda bağırdı Dain.

Jasmine, Barda’ya döndü. “Haklıyım, değil mi?” diye sordu. “Söyle onlara!”

İri yarı adam tereddüt etse de üzgün yüz ifadesinden kızın söylediklerini onayladığı anlaşılıyordu, mantık bunu gerektiriyordu çünkü.

Jasmine kısaca başıyla onayladı. “O zaman bu iş çözüldü. Her şey yolunda giderse kıyıda, nehrin bitiminde buluşacağız.”

Bunu söyler söylemez hoşça kal demek için elini salladı ve çabucak karanlıkta kayboldu. Lief seslenip ardından gitmeye kalktı. Ama Jasmine karşılık vermeyince onu kaybetti. Bir an ağaçların arasında titreşen bir gölgeyken bir an sonra ortadan kaybolmuştu.

SULARIN BULUŞTUĞU YER

Barda, Lief ve Dain kıyı boyunca uzanan ağaçların altına gizlenerek nehri takip ettiler.

Jasmine onlardan ayrıldığından beri günler geçmişti ve Lief'in ondan bir iz bulmak umuduyla yaptığı araştırmalar sonuç vermemişti. Onsuz, geride Filli'nin dişlerini hafifçe tıkırdatması ve üstlerinde ötüp duran Kree olmadan yolculuk etmek çok tuhaf ve sıkıcıydı. Başları belada olduğunda tartışmasız güven duyulduğu hâlde Dain onun yerini alamıyordu.

Lief; kendisi ve Barda'nın yaklaşan tehlike karşısında Jasmine'in keskin göz ve kulaklarına ne kadar bağımlı olduklarını fark edince dehşete düşmüştü. İki kez haydutlar ağaçlardan atlayıp onları pusuya düşürdüklerinde ölümüne savaşmak zorunda kalmışlardı. Dört kez korsan tekneleri geçerken tam zamanında saklanmışlardı. Bunlar büyük, her yanı yamalı, yıpranmış, ahşap teknelerdi. Yelkenleri kabaca yan yana dikilmiş kumaş parçalarından yapılmıştı.

Güvertede yatan ya da uzun sırkılar kullanan adamlar teknelerini meydana getiren malzemeler gibi uyumsuzdular. Her

boyda, her renkte ve her şekildeydiler ama hepsinde aynı vahşi ve aç bakış vardı. Kıyafetleri pis ve paramparça, saçları da dar-madağınaktı ama kemerlerinde sallanan keskin kılıçları, baltaları ve bıçakları güneş ışığında parlıyordu.

Her direğin tepesinde, oraya halatlarla ya da deri parçalarından yapılmış askılarla bağlı adamlar sallanıyordu. O tepe noktasında ellerini, şapka veya yaprakları keskin gözlerine siper ederek nehrin kıyısını ve önlerindeki nehri tarıyorlardı.

Herhangi bir av arıyorlardı. Yani öldürüp soymak için uygun yolcular... Diğer tekneler yağmalasın diye korumasız köyler arıyorlardı.

Dağlardan ve kendisini besleyen derelerden uzak olan bu bölümde, nehir daralıp kıvrılıyor ve iyice yavaş akıyordu. Rengin kapkara olmasının yanında üstünde pis görünümlü köpük parçaları vardı. Ölüm ve çürüme kokusu üstüne bir pus gibi çökmüştü. Çürümüş, kırık keresteler, paramparça kumaşlar ve başka çöpler akıntıyla birlikte sürükleniyordu.

Nehrin üstünde yüzen çok daha kötü şeyler vardı. Arada bir yüzeyin hemen altından geçen cesetler görünüyordu. Kıpır kıpır nehir yaratıkları, görünmeden kendilerine ziyafet çekerken etraflarındaki sular korkunç bir şekilde girdaplar yapıp köpürüyordu.

Ya Ol'lar? Hangi haydudun, hangi yaratığın Ol olduğunu kim bilecekti?

Bir akşam Lief, Barda ve Dain kamp yapmak için durduklarında, bembeyaz iki su kuşu sazlıklardan kıyıya yüzüp sanki yiyecek istiyormuş gibi zarif boyunlarını eğmişlerdi. Ama Lief'in onlara fırlattığı kırıntıları umursamamışlardı bile. Sadece öyle bakmışlardı. Uçmak için kanatlarını açtıklarında Lief ikisinin de yan tarafındaki siyah noktayı görmüş ve ne olduklarını anlamıştı.

Emily Rodda

Gezinen Ol'lar. Ama yetişkin bir erkekle iki genç adam onları ilgilendirmiyordu. Bulup yok etmek için gönderildikleri kişiler yetişkin bir erkek, genç bir adam, bir kız ve siyah bir kuştu.

Lief sırtüstü yatmış parıldamakta olan Ay'a bakıyordu. Üç gün içinde dolunay çıkacaktı. Şu anda bile karanlıkta kocaman ve pırıl pırıldı. Çalılar ve tüm ağaçlar görüşe açıktı. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Jasmine haklıydı. Onun ve Kree'nin varlığı grubun dikkat çekmene neden oluyordu. Ama Ol'lar onu ve Kree'yi tek başlarına yakalarlarsa saldırmazlar mıydı? Şu anda asıl tehlikede olan oydu.

Lief, Jasmine'in güvende olması için dua etti. Eğer bu sınavın sonunda hayatta kalırlarsa gruplarının bir daha asla ayrılmayacağına dair yemin etti. Dikkatli olmak çok önemliydi. Ama daha önemli şeyler de vardı.

*

Ertesi sabah, Tor'a boşalan başka bir nehrin üstüne kurulmuş bir köprüye geldiler. Köprü, tekneler altından geçebilsin diye yüksek yapılmıştı. İyi bir tamire ihtiyacı olsa da geçilebilecek kadar güvenli görünüyordu. Karşıda, iki nehrin birleştiği köşeye kurulmuş minnacık bir köy vardı. Terk edilmiş görünüyordu.

"Sanırım, bu Geniş Nehir." dedi Dain. Köprüyü geçmeye başladıklarında yavaşça akan suya baktı. "Rithmere'e giderken onun bir kısmını görmüş olmalısınız."

"Ah, evet." diyerek ciddi bir gülümsemeyle karşılık verdi Barda. "Ve onu fazlasıyla hissettik... hem de istediğimizden daha fazla. Demek burada bitiyor?"

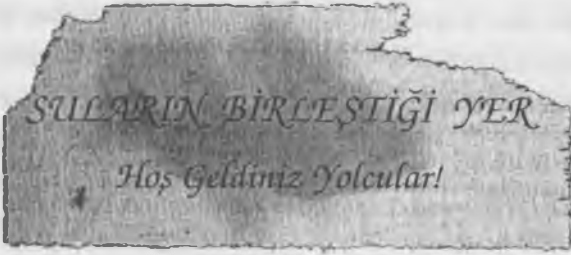
Köprünün sonuna ulaştılar ve korkunç bir felakete maruz kalmış gibi görünen köye doğru ilerlemeye başladılar. Birçok

Canavar Labirenti

ev yanmış, pencereler kırılmıştı. Dar sokaklara enkaz ve kırık camlar dağılmıştı.

“Korsanlar.” diye mırıldandı Dain.

İleride yere saplı bir direk vardı. Yanına geldiklerinde bir zamanlar üzerine tabela asılı olduğunu gördüler. Tabela artık yer-deydi. Kenarları kırılmış ve üstündeki kelimeler çamurlanmıştı.

“Ecel’in buradan söz ettiğini duymuştum.” dedi Dain. “İnsanlarının cesur ve iyi kalpli olduklarını söyledi. Güvende olabilmeleri için bize katılmalarını istedi. Ama onlar köylerini korsanlara bırakmayı reddettiler. Son nefeslerine kadar orayı savunacaklarını söylediler.”

“Göründüğü kadarıyla da öyle olmuş.” Barda’nın sesi öfkeden sertleşmişti.

Lief tam döneceği sırada levhanın yanında, yere düşmüş birkaç parça kalın örgü yünü gördü. Onları almak için eğildi. Sonra özel bir şekilde yerleştirildiklerini görünce elini çekti.

JR 0-3

“Barda! Jasmine buradaymış!” diye heyecanla bağırdı. “Belki hâlâ da buradadır. Bu bizim için bir mesaj... başka hiç

Emily Rodda

kimsenin fark edemeyeceği bir mesaj hem de. Gördün mü? Adının ilk harfini yazmış. Kree yerine bir kuş resmi. Diğer işaretler bize nerede kaldığını söylüyor olmalı.”

Barda yerdeki şekilleri düşündü. “Daire bir binanın bir bölümü olabilir. Ama 3 ne?”

Arkalarından gelen Dain’le beraber köyü araştırmaya başladılar. Bu sinir bozucu bir işti. Lief’in heyecanı çabucak söndü. Görüldüğü kadarıyla Suların Birleştiği Yer bir zamanlar hareketli, gelişmekte olan, küçük bir kasabaymış. Şimdi, her yerde vahşet ve kan izleri vardı. Meyhane, toplantı salonu, evler ve dükkânlar yağmalanmıştı. Kıymetli olan her şey alınmıştı.

Yağmacıların bazıları salonların, yatak odalarının ve oturma odalarının duvarlarına zaferle adlarını yazmışlardı. “Nak” bir iki yerde kanının da eşlik ettiği bir isimdi. Ama başka isimler de vardı. Bunlar; “Finn” ve “Milne”ydi.

Lief nefret içinde yazılara baktı. Nak, Finn ve Milne... İsimlerinizi hep hatırlayacağım, diye düşündü. Sizler Ol’lar ya da Gölgelelerin Efendisi’nin uşakları olan Gri Muhafızlar gibi kötülük için yetiştirilmediniz. Siz nasıl davranacağınızı kendiniz seçtiniz. Ve bu da kendi halkınıza saldırmak oldu. Çalmak, yok etmek ve öldürmek... Umarım bir gün sizinle karşılaşırım. O zaman yaptıklarınızı size ödeteceğim.

Büyük bir üzüntüyle aramayı bitirdiler. Burada yalnızca dairesel bir avlu vardı ve bazı pencere çerçeveleri de yuvarlaktı. Ama hiçbirinde Jasmine’den bir eser yoktu.

Lief kapısına yeni ay kazılmış son evin dışında durdu. “Dolunay Ay’ın evrelerinden biridir.” dedi Barda’ya. “Jasmine acaba?..”

Canavar Labirenti

Sustu, çünkü Jasmine'in mesajının anlamını sonunda çözebilmişti. Kendi yavaşlığına kızarak başını iki yana salladı. "Boşuna vakit kaybediyoruz." dedi bağırarak. "Jasmine buradan çoktan gitmiş. İşaretler, Suların Birleştiği Yer'in neresinde olduğunu değil, ne zaman burada olduğunu bize söylüyor. Daire, dolunay. Sonra şu küçük işaret ve 3 rakamı var. O, dün buradaymış... dolunaydan üç gün önce!"

"Tabii ki!" Barda derin bir iç çekti. "O zaman..."

Aniden dikkat kesildi ve sessizlik içinde parmağını dudaklarına götürdü. Lief de dinledi ve en son beklediği şeyi duydu.

Bu bir yığın minnacık çanın gitgide artan sesiydi. Daha da şaşırtıcı olanı, neşeli ve gür sesli birinin şarkı söylemesiydi.

*Bir zamanlar bir Ol-io vardı,
Neydi o Ol-io neydi,
Bir zamanlar bir Ol-io vardı,
Ne kadar da vahşiydi!*

*O Ol-io'ya dedim ki,
Neydi o Ol-io neydi,
O Ol-io'ya dedim ki,
Umurumda değilsin!*

8

STEVEN

Yaşlı, şişman bir atın çektiği eski püskü bir araba Geniş Nehir yolundan köye doğru güçlkle ilerliyordu. Lief önce arabacı yerinde iki kişinin oturduğunu sandı. Ama araba yaklaştıkça yanıldığını anladı. Orada sadece bir kişi vardı. İri yarı, uzun, altın sarısı saçları olan esmer bir adam, avazı çıktığı kadar bu oldukça şaşırtıcı şarkıyı söylüyordu.

Lief hiç düşünmeden ileri doğru atıldı. Ama Barda, “Bekle.” diye fısıldadı. “Görünüş ve sözler aldatıcı olabilir.”

Lief başıyla onayladı ve olduğu yerde kaldı. Ama araba devrilmiş köy tabelasının yanında durup şarkı söylemeyi kestiğinde yüzünde derin bir üzüntü belirdi. Bunu gören Lief daha fazla beklemek istemedi.

Üçlünün gölgeler içinden çıktığını gördüğünde adamın yüzü asıldı. “Ah.” dedi. “Bu kötü bir haber.” Arabadan indi ve etrafına bakıp kimseler olmadığını anladı. “Ama şaşırmadım. Yıllardır sırası geldiğinde buraya uğrarım ve her seferinde burayı böyle bulmaktan korkardım.”

Başını iki yana salladı. “Onları uyardımdı. Onlara, ‘Boş verin, dostlarım. Kaçın! Hayat çok kıymetli!’ dedim ama çok cesur ve çok aptaldılar...”

Kocaman elleriyle gözlerini sildi.

“Her seferinde dedin.” dedi Barda. Adamı pür dikkat dinliyordu. “Her seferinde ne demek?”

Adam başını kaldırdı. “Ben bir seyyar satıcıyım bayım.” dedi nazikçe. “Alırım, satarım, değiş tokuş yaparım. Adım Steven B.” Arabasının üstündeki rengi solmuş yazıyı gösterdi.

Lief arkasında bir hareket olduğunu sezince döndü ve Dain’in ileri çıktığını gördü.

“Selam, Steven.” dedi çocuk. “Beni hatırlıyor musun?”

Adam, Dain’i görünce rahatlayıp sırttı. “Genç Dain!” dedi. “Senin orada olduğunu gördüm ama bu grubun içinde tanınmak isteyeceğinden emin değildim.”

“Bunlar arkadaşım.” dedi Dain. “Tora’ya giderken bana destek oluyorlar Steven. En sonunda oraya gidiyorum.”

Adamın yüzündeki sırtık ifade yok oldu. “Bunlar kötü haberler.” dedi Steven. “Niçin güvende olduğun bir yerde kalmıyorsun? Ülkenin bu bölümü yolcular için pek tekin değil.”

Emily Rodda

“Ama sen her gün dolaşıyorsun.” diye ısrar etti Lief.

Steven koca omuzlarını silkti. “Ben mi?” dedi, sanki ortada başka bir konu varmış gibi. “Ah, evet. Ama *benim* korunmam var.”

Lief ona dik dik baktı. Bu adam silahlı değildi ve yaşlı at hariç tek başınaymış gibi görünüyordu. İri yarı biri olsa da iyi niyetli yüz ifadesi onun bir savaşıcı olmadığını en büyük kanıtıydı.

“Steven’in kardeşi Nevets her zaman onunla yolculuk eder.” dedi çabucak Dain. Lief uyarıyı alıp düşündü.

Steven başını yana eğdi. “Nevets’le tanışmak ister misiniz?” diye sordu.

“Ah, hayır. Onu rahatsız etmeyi hayal bile etmeyiz.” dedi Dain, daha Barda ve Lief bir şey söyleyemedi. “Ama gitmeden önce, arkadaşlarım ve ben, yolculuğumuz için bir şeyler almak isteriz Steven.”

Adam sırtıttı. “Size hizmet etmek benim için bir zevktir.” dedi. Arabanın arkasına gidip kapıları sonuna kadar açtı. İçerisi minnacık bir dükkân gibi yerleştirilmiş, kıyafet ve ev eşyalarıyla tıka basa dolmuştu.

Kardeşinin orada saklanmadığı kesin, diye düşündü Lief. Peki ama ne satın alacağız ki? Açıkçası alışverişi yapmayı beklemiyorlardı.

Dain’in ihtiyacı olmayan küçük bir tencere almasını izledi. Sonra Steven ona döndü. “Siz nelerden hoşlanırsınız bayım?” diye sordu.

Lief bir miktar para uzatıp şekerlemeye benzeyen küçük paketlerin olduğu bir sepeti işaret etti. Steven kaşlarını kaldırdı ama parayı alıp ona iki paketi attı.

Canavar Labirenti

Sıra Barda'ya gelmişti. Barda mat altın ve kahverengi yaprak motifleri olan kumaş kemeri gösterip Lief'i şaşırttı. "Eğer param yeterse onu alacağım." dedi.

"İyi bir tercih." dedi Steven. Kemerini kancasından çıkardı. "Ve sana, Dain'in dostu olduğun için üç gümüş." Barda'nın belini gözleriyle ölçtü. "Ama sana biraz kısa gelebilir." diye ekledi.

"Benim için değil." dedi Barda. Parayı saydı. "Hediye."

Steven başıyla onayladı ve kemeri verdi. "Peki." dedi. "Yolculuğumuz kazanç olmadan bir anlam taşımıyor ve bu iyi bir iş oldu. Ama burası beni üzüyor, o yüzden daha fazla kalmayacağız."

Kapıları kapatmak için döndüğünde kendi kendine mırıldanmaya başladı. Tuhaf bir tıp, diye düşündü Lief. Kafadan çatlak birine benziyor, çünkü sözünü ettiği kardeşi sadece hayalindeymiş gibi görünüyor. Belki Nevets öldü ve bu Steven'in aklını kaçırmasına neden oldu.

Steven kapıları sürgüledikten sonra arabanın önüne doğru yürüdü. Sürücü yerine çıkmadan önce Dain'e döndü. "Şimdilik Tora fikrinden vaz geç ve bizimle gel." dedi ve elini dostane bir şekilde uzattı. "Bir mal teslimi için yakında arkadaşlarıyla buluşacağım. Onlarla beraber kaleye dönebilirsin."

Dain başını salladı. "Bu iyi niyetli teklifin için sana gerçekten çok teşekkür ederim, Steven." dedi. "Ama kabul edemem."

Steven hafif bir pişmanlık gösterse de sonra omuz silkti ve yerine çıktı. Tekrar sürücü yerine oturduğunda, eğilip el yordamıyla oturduğu yerin altında bir şeyler arandı. Tınlamaya benzer bir ses duyuldu ve sonunda küçük bir kavanoz ortaya çıktı. Onu Dain'e verdi. "İyi dileklerle." dedi. "Umarım yolculuğunda sana faydası olur."

Emily Rodda

Dain şaşkınlık içinde teşekkür etmek için kekelerken Lief merakla kavanoza baktı. Hafif bir şaşkınlıkla, o tanıdık “Kaliteli Bal” etiketini gördü.

Steven onun bakışını kaçırmamıştı, hemen işaret parmağını dudaklarının üstüne koydu. “Tek bir kelime bile yok.” deyip atı dehledi. Araba hareketlendi ve ilerlemekte olduğu yönün tam tersine dönüp gerisin geri ilerlemeye başladı.

Barda, Lief ve Dain de onun ardından el salladılar. Steven sırtıttı ve o da el salladı. Sonra çingırdayan dizginleri salladı ve araba çatırdayarak uzaklaştı.

“Demek Kraliçe Arı balı satıyor?” diye mırıldandı Lief. “Ama zor bulunduğunu sanıyordum.”

“O sadece Direniş’e satış yapıyor.” dedi Dain, kavanoza bakarak. “Ve balın değerinin acıcık bir kısmını karşılık olarak alır. Anlamıyor musun? O, sıradan bir seyyar satıcı değil. O Kraliçe Arı’nın öz oğlu.”

Lief hızlı bir nefes aldı.

“Ama ya o kardeş lafı?” diye sordu Barda. “Tek başına olduğu ortada!”

Dain’in yüzünden bir bulut geçer gibi oldu. “Steven asla yalnız değildir.” dedi. “Nevets her zaman onunladır. Ama Nevets karşılaşmak isteyeceğiniz türden biri değildir. Onu bir kez gördüm ve bir daha görmek istemiyorum.”

Onlar gözlerini dikmiş Dain’e bakarken o da arabanın arkasından bakmak için döndü. “Nevets sadece Steven ya da ona yakın birisi tehdit altındayken oraya çıkar. Çoğu zaman içeride durur.”

Barda başını sabırsızca iki yana salladı. “Onun içinde başka biri yoktu!” diye homurdandı. “Arabada sadece satılık mallar vardı.”

Canavar Labirenti

“Arabanın içinde değil.” diye mırıldandı Dain. “Steven’in içinde.”

Lief ensesindeki tüylerin ürperdiğini hissetti. Araba neredeyse ince bir toz bulutunun içinde kaybolana kadar ardından baktı. Atın dizginlerindeki çanların sesi kendisine kadar ulaşıyordu. Ve çan seslerinin arasından şarkı duyuluyordu.

*Karnın ağrıyor Ol-io,
Eğlenmene bak Ol-io,
Karnın ağrıyor Ol-io,
Umurumda değilsin!*

Ama bu kez, Lief bir yerine iki ses duyduğuna yemin edebilirdi.

İLERLEME

Araba gözden kaybolur kaybolmaz, üç arkadaş arkalarını Suların Birleştiği Yer'in hüzünlü kalıntularına döndüler ve Tor Nehri'nin kıyısına doğru yürüdüler. Orada suya doğru uzanan küçük bir tahta iskeleye geldiler. Bir sırığın ucunda metal bir tabela vardı.

“Tor’un bu tarafında bir yolcu teknesi çalışıyor olmalı. Geniş Nehir’den gelip Tora’ya yolcu ve mal taşıyor sanırım.” dedi Lief. “Bu yüzden köprü bu kadar yüksek yapılmış. Dain, bundan söz edildiğini hiç duydun mu?”

Dain tabelaya şüpheli bir şekilde bakarak başını iki yana salladı.

“Değişiklik için yürümek yerine sudan tekneyle gitmek çok güzel ve hızlı olurdu.” dedi Lief. “Bekleyelim mi?”

Barda başını iki yana salladı. “Bence beklemeyelim. Çünkü bütün bildiğimiz, teknenin haftada bir kez geldiği... ya da belki artık çalışmıyordur. Zaten etrafa görünmemeye karar vermiştik.”

Lief gönülsüzce bu teklifi kabul etti ve yola devam ettiler.

Nehirlerin birleşme noktasından sonra Tor genişledi, derinleşti ve daha az kıvrım yapmaya başladı. Artık daha temiz görünüyordu ve leş kokusu azalmıştı. Ama Lief, yüzeyin altında karanlık ve soluk şekillerin yavaşça süzülüğünü biliyordu. Tamamen yok olmamış, sadece dibe batmışlardı.

Nehir genişledikçe, arazinin yapısı da değişti. Yavaş yavaş ağaçlar ve çalılar gözden kayboldu, sazlıklar yoğunlaştı. Üç arkadaş gece için durduklarında, ayaklarının altındaki toprak bataklığa dönüşmeye başlamıştı.

Yemekten sonra Dain hemen uyudu. Parlak Ay yükseldi. Lief, Steven'dan aldığı paketleri hatırladı ve şekerlemeyi Barda'yla paylaşma niyetiyle bir tanesini açtı. Ama sert, parlak kahverengi paketi açtığı anda içindekinin şekerleme olmadığını fark etti. İğrenç kokuyordu ve tadı da berbattı.

Böyle bir hata yaptığı için kendine kızan Lief onu tekrar katlayıp cebinin dibine soktu. Fark edip etmediğini anlamak için Barda'ya bir göz attı ama Barda kendi aldığı süslemeli kemeri incelemekle meşguldü. Lief, hediye kimin için aldığını merak ederek Barda'yı izlemeye başladı. Barda başını kaldırdı ve ona işaret etti. Dain'i uyandırmamaya dikkat eden Lief sessizce yanına geldi.

“Bu kemeri almanın bir nedeni var, Lief.” diye mırıldandı Barda. “Bu kumaş, çift katlı kalın ve sağlam. Sanırım onu Deltora Kemerini örtmek için kullanabiliriz.”

Lief itiraz edecek oldu. Eğer kemer kumaşla sarılı olursa asla mücevherleri görüp onlara dokunamazdı. Zihni keskinleştiren topaz, tehlike anında soluklaşan yakut, gelecekte anlar gösteren opal değerini kaybederdi.

Opalin gücünden korksa da günlerdir ona dokunmak için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Babasının haritası, Canavar Labirenti'nin Deltora'nın batı kıyısında olduğunu gösteriyordu ama asıl yeri belli değildi. Opal bir ipucu bulabilirdi.

“Nehir düşmanlarla dolu. Ve Dain en azından Tora'ya kadar bizimle gelecek.” diye devam etti Barda. “Ne kadar dikkatli olursan ol, kemeri görmesi an meselesi.”

Lief, Barda'nın haklı olduğunu biliyordu. Dain için gerçekten üzüliyordu ama ne kendisinin, ne de Barda'nın ona tamamen güvenme konusunda karar vermediği bir gerçektir. Başıyla onayladı ve Barda hemen süslemeli kemerin dikişlerini sökmeye başladı.

Lief dişlerini gıcırdattı. Zaman azdı. Artık daha fazla gecikemezlerdi. Elini gömleğinin altına soktu ve opale gelene kadar elini mücevherlerin üstünde dolaştırdı.

Ürkütücü, mavimsi ışık. Üstünden sular damlayan tavanda asılı sarkıklar. Yerden yükselen, kalın ve yamru yumru direkler. Katlaşmış, suya benzeyen yivli, dalga dalga kıvrılan sütunlar. Süt gibi bir sıvı boyunca uzanan, parıldayan duvarlar... Ve kocaman beyaz bir şey... Kalın kuyruğu olan, açık kan kırmızısı çeneler...

Lief güçlükle nefes alarak elini çekti. Korkunç resmi zihninden silmeye çalışarak gözlerini sıkıca kapadı.

“Lief?”

Barda sabırsızlıkla elini uzatıyordu. Lief titreyen parmaklarla kemeri çıkardı. Barda onu süslü kuşağın içine sokup kenarını dikmeye başladı. Bitirdiğinde, ortalıkta böyle bir şey yapıldığına dair hiçbir iz kalmamıştı. Lief kumaş kuşağı gömleğinin altından beline sardı. Bu, teninde sert ve tuhaf bir his yaratmıştı. Babam bu kemeri başka bir deri iş kemerinin altında on altı yıl gizledi, diye düşündü. Bu anlamlı bir plan.

Ama yine de kendini tedirgin hissediyordu. Kamp ateşinin yanına uyumak için uzandı. Keşke Dain hiç yolumuza çıkmaysaydı, dedi bütün kalbiyle ve bunu içinden ilk kez dilemiyordu.

*

Ertesi sabah üç arkadaş yola devam ettiler ama vakit öğlen olduğunda, yürümek yerine her adımda iğrenç kokan, diz boyu çamura batıp çıkıyorlardı.

“Bu imkânsız bir şey.” dedi nefes nefese Barda. Bir saat geçmesine rağmen çok az mesafe almışlardı. “Nehirden uzaklaşmamız... kuru araziye çıkmamız gerekiyor.”

Ama artık sazlar her yönde göz alabildiğine uzanıyordu. Ufuktan yoğun bir sis yükselmekteydi. Islak, pis kokan bir çamur çölüyle sarılmış gibiydiler.

İşte o anda hafif bir motor ve müzik sesi duyular. Hepsi de nehrin yukarısına bakmak için döndüklerinde kendilerine doğru hızla gelen kırmızı bir tekne gördüler. Bacasından dumanlar çıkan arkasındaki kocaman çark sürekli dönen kırmızı bir tekne.

Lief, Barda ve Dain tereddüt etmeden hep beraber bağırıp kollarını sallamaya başladılar.

Tekne yaklaşıttan kısa bir süre sonra yakındaki pruvasında parlak beyaz harflerle yazılmış *Nehir Kraliçesi* adını görebildi-

Emily Rodda

ler. Müziğin arasında, teknenin kenarından eğilmiş kendilerine bakan kaptan şapkalı ve sakallı bir adamın bağrıışlarını duyabildiler.

“Yolculuk yapmak mı istiyorsunuz, dostlar?” diye bağırdı adam, tekne yavaşlarken.

“Evet!” diye bağırarak hep beraber karşılık verdiler.

“Paranız var mı?”

“Evet!”

Adam sırttı. “*Nehir Kraliçesi*’nin, parasını ödeyen bir yolcuyu geri çevirdiği asla görülmemiştir. Hey, Chett!”

Bu sözlerin ardından kürekli küçük bir sandal suya atıldı. Uzun kolları ve sırtkan kıllı bir yüzü olan, tuhaf, kambur bir yaratık sandala atlayıp kıyıya doğru güçlü bir şekilde kürek çekmeye başladı.

“Bu da ne?” diye fısıldadı Lief.

“Bir Polypan.” dedi Dain. Yüzünü ekşitip geri çekildi. “Eğer bir kaptan mürettebat olarak Polypan kullanıyorsa bu iyiye işaret değil.”

“Sanırım Rithmere’deki pazarda ona benzer bir şey gördüm.” dedi Barda. “Kalabalığın arasında elinde bir çanakla dolaşıp keman çalan bir kadın için para topluyordu.”

Dain başıyla onayladı. “Ve hiç şüphesiz gizlice ondan da fazlasını topluyor olmalı.” diye mırıldandı, küçük sandal yaklaşıırken. “Polypan’lar uzman hırsızlardır. Daha sen farkına varmadan sırtından gömleğini bile çalabildikleri söylenir.”

Sandal çamura oturdu ve Polypan pişmiş kelle gibi sırtarak onlara gelmelerini işaret etti. Lief onun, sakız benzeri koyu renkli bir şey çiğnediğini fark etti. Dişlerinde kahverengi lekeler

vardı ve üç arkadaş sazların arasında güçlükle ona doğru ilerlerken nehre kocaman, kahverengi bir sıvı tükürdü.

Lief ve Dain sandala çıktılar. Barda sandalı nehre doğru itip sonra üzerine çıktı.

Polypan tekrar tükürdü ve sonra *Nehir Kraliçesi*'ne doğru kürek çekmeye başladı. Artık fazladan üç kişi taşıyor olmasına rağmen, küçük sandal suyu büyük bir hızla yarıyordu. Polypan'ın uzun, kıllı kolları çok güçlüydü ve sınırsız enerjyle doluymuş gibi görünüyordu.

Büyük teknenin yanına geldiklerinde, aşağı sarkıtılmış bir ip merdiven gördüler. Teker teker yukarı tırmanırken Polypan'ın küçük, siyah gözlerinin kendilerine odaklandığının farkındaydılar. Hiç şüphesiz ceketlerimizdeki bütün cepleri ve çantalarımızdaki bütün bağları kafasına not ediyor, diye düşündü Lief.

Deltora Kemerinin güvenli bir şekilde gizlenmiş olmasından memnundu Lief. Tek pişmanlığı, teknenin güvertesine adım atar atmaz tüm duygularını alarma geçiren tehlike hissinin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu şu anda bilememesiydi.

NEHİR KRALIÇESİ

Diğer yolcular yeni gelenlere merakla baktılar. Çizgili kazak giymiş aşırı şişman bir adam, kolları olan büyük bir kutuyu sıkıca tutuyordu. Daha önce duyduğu müziği hatırlayarak bir müzik kutusu, diye tahmin yürüttü Lief.

“Hey, hey!” diye bağırdı şişman adam. Bu kadar iri birinden beklenmeyecek kadar ince, tiz bir sesi vardı. “Çizgili Lockie emrinizde, müzik hayranları!”

Yanındaki kadın kıkırdayarak güldü. O da oldukça şişmandı. Üzerinde pembe bir elbise vardı ve parmaksız eldivenler giyiyordu. Yuvarlak yüzü, alnıyla yanaklarına dökülen sık pembe buklelerle çevrelenmişti. Lief, Barda ve Dain’e kız gibi cilve yaparcasına el salladı. Diğer eliyle, yanında duran tek gözü bantlı, uzun boylu, zayıf bir adamın kolunu dürtükledi. Adam ciddi bir şekilde başıyla onayladı.

İki adam, başlarını kâğıt oynadıkları masadan kaldırdılar ama konuşma girişiminde bulunmadılar. İki adam da dazlaktı ve alınlarına geniş bantlar bağlamışlardı. Parmakları yüzüklerle

doluydu ve ikisinin de kulaklarında hayvan dişine benzeyen bir şey takılıydı. Dostça göründükleri söylenemezdi. .

Son yolcu, üzerindeki mor pelerini boynuna altın bir zincirle bağlanmış olan kibirli görünüşlü genç bir kadındı. Altın saplı güneş şemsiyesini tutan ellerinde, cilalı yüksek topuklu çizme-lerine uyan eldivenler vardı. Başına ipekten mor bir eşarp bağlanmıştı. Kulaklarında uzun altın küpeler sallanıyordu. Yüzüne beyaz pudra, dudaklarına da kırmızı bir ruj sürmüş, gözlerinin etrafına kalın siyah kalem çekmişti. Yeni gelenlere sıkıntılı bir bakış attıktan sonra döndü ve şemsiyesini çevirerek sulara baktı.

Lief rahat görünmeye çalışarak etrafına baktı. İçi bir tuhaf oldu. Bu kişilerden biri bir Ol olabilirdi. Tabii bu mantıkla bakınca oradaki herkes Ol olabilirdi. Acaba kendisi, Barda ve Dain sazlık-larda kalmış olsalardı daha mı iyi olurdu, diye düşünmeye başladı.

Kaptan sırtıarak yanlarına geldi. Çarpık burunlu, bodur ve tıknaz biriydi. Kır saçları ince bir örgüyle sırtına iniyordu. Siperli şapkası alnına kadar çekildiği için gözleri karanlıkta kalmıştı. “Tekneye hoş geldiniz! Nereye kadar gidiyorsunuz?” diye sordu.

“Oğullarımdan biriyle sahilde bir işimiz var.” dedi Barda nazik bir şekilde.

“O kadar mı?” deyip sırtıttı kaptan. “Hiç şüphesiz, karanlık bir iş.” Kurnaz bir ifadeyle Barda’yı dürttü, sonra pis elini ücretleri almak için uzattı. Barda paraları sayarken Lief, kaptanın küçük parmağının olmadığını, yüzük parmağının da yarım olduğunu gördü.

“Koca bir solucanla küçük bir tartışma.” dedi kaptan, Lief’in eline baktığını fark edince. “Yolculuk sırasında küçük pembe parmaklarını suya sokmak istemeyeceksin. Solucanlar denizden buralara kadar geliyorlar. Ne kadar içeri girerlerse o kadar acı-kıyorlar.” Adam sırtınca, pembeli kadın da gelince kıkırdadı.

“Küçük oğlum Tora’ya gitmek istiyor.” dedi Barda, sesini biraz yükselterek. “Ona bu iyiliği yapabilir misin?”

“Tora mı?” Kaptan kahkahalarla güldü. “Hayır. Ne yazık ki, genç adama bu iyiliği yapamam. Tora’yı ziyaret etmemiz mümkün değil.”

Dain sertçe çıkışacaktı ama hemen kendini kontrol etti. En azından şu an için teknede kalmaktan başka bir seçeneği olmadığına karar vermiş gibi görünüyordu.

Barda onlara bakıp onaylamış gibi omuz silkti.

“Tamam. Sadece iki şey daha var.” diye devam etti kaptan. “Bir; ben size sadece bir yolculuk sunuyorum, muhafızlık hizmeti değil. Bu zalim bir nehirdir ve güvenliğinizden kendiniz sorumlusunuz. Eğer Ol’sanız bu sizi ilgilendirir. Paralarını ödedikleri sürece Ol’ları herkes gibi taşıırım. Ama bu teknedeyken kendinize hâkim olmalısınız yoksa kendinizi solucanları beslerken bulabilirsiniz. Daha önce de Ol’ların işini gördüm, yine görebilirim. Anlaşıldı mı?”

Lief, Barda ve Dain dik dik bakarak başlarıyla onayladılar. Kaptan sırtıttı, topukları üzerinde dönüp yanlarından uzaklaştı.

“Önemli değil.” diye fısıldadı pembeli kadın. “Bunları bize de söyledi. Sanırım dikkatli olması gerekiyor.”

Kaptan teknenin kamarasındaki dümene geçti. Bağırarak birkaç emir verdi ve Polypan emirleri yerine getirmek için yerinden fırladı. Bir düdük sesiyle tekrar harekete geçti.

Çizgili Lockie bir homurtuyla yere oturdu, boyalı müzik kutusunu dizlerinin arasına yerleştirdi ve kolunu çevirmeye başladı. Havaya tiz, eğlenceli bir müzik yayıldı. Pembeli kadın ve uzun boylu, zayıf arkadaşı dans etmeye başladılar. Ayakları sert tahtaların üstünde gümbürtülü sesler çıkarıyordu. Kadın gülerken, adam bir mezar gibi ciddiyetini korumaya devam etti. Diğer

iki adam kâğıt oynamaya geri döndüler. Mor pelerinli genç kadın ise şemsiyesini döndürüp gözlerini nehre dikti.

Üç arkadaş küpeştenin yanındaki bir banka oturdular.

“Tuhaf bir grup.” diye mırıldandı Barda. “Aklımızı başımıza toplamamız lazım.”

“Kesinlikle.”

Duydukları söz karşısında hepsi başlarını kaldırdı. Mor pelerinli kadın yanlarına gelmişti. Hâlâ suya bakıyor olsa da konuşanın o olduğu açıktı.

Lief ona dik dik baktı. Başını gururlu bir şekilde kaldırışı, makyajlı surati, uzun altın küpeleri. Sonra onu tanıdığı anda hayatının şokunu yaşadı.

Bu kadın Jasmine'di.

*

Güneş oldukça alçalmıştı. *Nehir Kraliçesi* sessizce nehirde ilerliyordu. Çizgili Lockie en sonunda müzik kutusunun kolunu çevirmekten bıkmış, güvertede gözleri kapalı bir şekilde sırtüstü yatmıştı. Pembeli kadın ve arkadaşı karşılıklı mırıldanıyorlardı. Kâğıt oynayan iki adam da başka bir oyuna başlamışlardı.

Jasmine onları tanıdığına dair hiçbir şey belli etmeden Lief, Barda ve Dain'den tekrar uzaklaştı. Şimdi teknenin diğer ucunda, şemsiyesinin altında tek başına oturuyordu. “Onu tanıyamadığıma inanamıyorum!” diye yirminci kez fısıldadı Lief. “O elbiseleri nerden buldu?”

“Hiç şüphesiz dostumuz Steven'dan.” diye fısıldayarak karşılık verdi Barda. “Sanırım, sazlıklardan uzak durmak için karadan gitmeyi denemiş ve Geniş Nehir yoluna geri dönmek zorunda kalmış. Böylece önümüzde değil de arkamızda kalmış olmalı.”

“Bu çok zekice.” diye mırıldandı Dain. Küçük çantasından çıkardığı kuru meyveyi kibarca yiyen Jasmine'i hayranlıkla iz-

Emily Rodda

liyordu. “Şu anda kim ona ‘vahşi kız’ diyebilir ki? Ama kuşu nerede?”

Lief nehir kıyısına baktı ve sazların arasından sessizce süzülen siyah bir gölge gözüne ilişti. Kree onları yakından takip ediyordu.

*

Güneş batarken sazlıkların yerini alçak çalılar ve dağınık hâldeki düz kum yığınları aldı. Ay yükseldikten hemen sonra bulutların arkasında kaldı. Geminin düdüğü çaldı. *Nehir Kraliçe*’si yavaşladı ve durdu.

“İlk ışıkla tekrar yola çıkacağız.” dedi kaptan. Chett bir zincir sıkırtısıyla demiri attı. “Rahatınıza bakın dostlar ve dinlenin. Ama tetikte olun. Unutmayın, güvenliğinizden ben değil siz sorumlusunuz.”

Kamarasına gitti ve kapıyı sertçe kapadı. Herkes sürgünün oyuğuna yerleşme sesini duydu. Artık suyun şırıltısı ve çatırdayan tahtalar dışında ortama sessizlik hâkim.

Chett güvertede koşuşturup fenerleri yaktı ama bunun teknenin ötesindeki karanlığa pek faydası olmadı. Pembeli kadın arkadaşına dayanarak gözlerini kapadı. Masadaki adamlar oyun kâğıtlarını bıraktılar, çantalarından battaniyelerini alıp yattılar.

Lief, Barda ve Dain biraz yemek yedikten sonra idareli bir şekilde su içtiler. Sonra, onlar da battaniyelerine sarıldılar, çünkü gece soğuk olmaya başlamıştı. Lief esnedi. Teknenin sallanması uykusunu getirmişti. Uyanık kalmak için çabaladı.

“İlk nöbeti ben tutacağım, Lief.” dedi sıkıntılı bir şekilde Barda’nın sesi. “Uyu ama tetikte ol. Bunun uzun bir gece olmasından korkuyorum.”

11

GECEİNİN İÇERİSİNDE

Lief tiz bir çığlıkla uyandı. Elini kılıcına atarak hemen kalktı. Ne kadar zaman geçtiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Etraf çok karanlıktı. Fenerler sönmüştü. Gökyüzü simsiyahtı.

“Barda!” diye fısıldadı. “Dain!”

Çok yakınından iki ses karşılık verdi. Arkadaşları da ayakta ve tetikte bekliyordu.

Çığlık tekrar duyuldu. Lief bunun Kree olduğunu fark etti. Peki Jasmine neredeydi? Ona seslenmek istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Hiç kimsenin birbirlerini tanıdıklarını tahmin etmemesi lazımdı.

Bir an için dalgalardan ve gıcırdayan güverte tahtalarından başka hiçbir şeyin sesi duyulmadı. Ama... Lief kulaklarını açtı ve seslerin kesinlikle az öncekiler gibi olmadığını fark etti. Daha yüksekti. Tümüne hafif bir çarpma seside katılmıştı.

Başka bir tekne...

Bu düşünce Lief’in aklına henüz gelmişti ki aniden küpeşteyi saran karanlık hareketlenip yoğunlaşmış gibi göründü. Sık-

Emily Rodda

laşmış nefesleri ve hafif çelik şıkırtılarını duyabiliyordu. Başka bir tekne kendisine bordalıyordu.

“Dikkat!” diye bağırdı. “Kendinizi koru...”

Etrafta öfkeli naralar ve koşuşturmalar oldu. Birisi ona çarpıp sertçe yere yıktı. Çınlayan ve şangırdayan bir şeyin köşesi alnına geldi. Şaşkın bir şekilde, müzik kutusu, diye düşündü. Alnına dokundu ve sızan kanı hissetti.

Mide bulantısı ve baş dönmesiyle dizlerinin üstüne doğruldu. Çizgili Lockie panik içinde cıyaktıyordu. Pembeli kadın çığlık atıp ağlıyordu. Karanlığı bir anda dövüş sesleri doldurdu. Lief çarpışma seslerini, inlemeleri, tüyler ürpertici bir çığlığı ve suya düşün ağır bir şeyin gürültüsünü duydu. Çeliğin çeliğe vurma sesleri doldurmuştu ortalığı.

“Bize biraz ışık sağla, salak herif!” diye bağırdı bir ses.

Fenerler tekrar birer birer yanmaya başladı. Polypan onları yakmak için birinden diğerine fırlarken bir taraftan sırtıp ağzındaki o şeyi çiğniyordu. Yavaş yavaş ortada bir dehşet sahnesi belirdi.

En azından yirmi saldırgan vardı. Bıçaklı, kılıçlı, baltalı adam ve de kadınlar. Kaliteli ve yırtık pırtık giysilerin karışımından ilginç kıyafetleri vardı. Darmadağın saçları keçeleşmişti ve gözleri parlıyordu.

Sırtını küpeşteye vermiş olan Barda iki tanesiyle birden dövüşüyordu. Lockie güvertede ağlıyordu. Çaresizce feryat eden pembeli kadın, kendisinden kurtulmaya çalışırken uzun bacaklı bir örümcek gibi sürünerek saklanacak yer arayan adama yapışmıştı. Kâğıt oynayan adamlardan biri kan gölünün içinde cansız yatıyordu. Diğeri ortadan kaybolmuştu. Hiç şüphesiz, güverteden düştü, diye düşündü Lief, şapırtıyı hatırlayınca.

Ortalıkta kaptandan eser yoktu. Hiç şüphesiz hâlâ kamara-sındaydı ve Lief, yeni yolcuların hatırı için maceraya atılmayaca-ğından emindi. Onun şartlarını kabul etmiş, ücretlerini ödemiş ve şanslarını denemişlerdi. Sonuçta kaptan, hayatını bu tehlikeli sularda bir hiç uğruna geçirmemişti.

Lief ayağa kalkıp kılıcını tarttı. Barda'ya yardım etmeliydi. Ama güverte sanki fırıl fırıl dönüyordu. Yeteri kadar hızlı hareket edemedi. Dehşet içinde, Barda'nın rakiplerinden birinin bir feneri yakalayıp yaklaştığını ve onu Barda'nın yüzüne doğru savurduğunu gördü. Barda geriye çekilip alevlerden kaçtı. Bu sırada küpeşte çatırdadı ve parçalandı.

"Hayır!" diye bağırarak Lief, ileri fırladı. Ama ardından küpeştenin tamamı kırıldı. Barda, korsan ve fener suya düştüler. Büyük bir şapırtı ve çıkan kabarcıkların sesinden başka bir şey duyulmadı.

"Barda!" diye bağırdı Lief ve açıklığa doğru tökezledi. Ama suyun yüzeyine çıkan herhangi bir kafa olmadı. Fener sönmüştü. Her taraf karanlıktı.

Lief suya atlamak için hazırlandı. O siyah suların dibinde bir yerde olan Barda'yı kurtarmak dışında bir şey düşünmüyordu. Ama bir anda güçlü eller tarafından yakalanıp tekrar güverteye atıldığını hissetti.

"Seni tamamen temizlemeden olmaz evlat!" diyerek güldü üstündeki korsan. Adamın neredeye çenesine kadar uzanan bir burnu ve eğelenerek sivriltilmiş dişleri vardı. "Sonrasında solu-canlar seni yiyebilir!"

Her şey bulanıktı. Güvertenin üzerinde karga tulumba götürülürken Lief'in başına ağırlar saplanıyordu. Pelerini sırtından

Emily Rodda

sökülüp alındı. Kılıcı ve para kesesi de öyle. Süslemeli kuşak belinden çıkarıldı.

Hayır!

İnleyip doğrulmaya çabaladı ama koca bir çizme kaburgalarına tekme indirirdi.

“Onun ve diğerinin işini bitir Finn!” diye bağırdı bir ses.

Finn. Bu ismi duyunca kıvrandı: Suların Birleştiği Yer’deki isimlerden biri buydu.

“Diğeri kıymetli.” diye seslendi kalın bir ses. “O Direniş’ten. Onu Ecel’le beraber gördüm. Muhafızlar, canlı götürürsek onun için altın ödeyecekler.”

“Bak bakalım, burada gizlice saldırmak isteyen ne buldum!” Dalga dalga kızıl saçları olan sırtkan, iri yarı bir kadın kamaranın köşesini döndü. Kaslı kollarında Jasmine’i taşıyordu. Jasmine’in ayakları yerden tamamen kesilmişti. Tekmeleyip, kendisini tutan elleri ısırarak mücadele ediyordu ama bu, kadının umurunda bile değildi.

“Güzel bir bayan için güzel kıyafetler!” diye bağırdı kadın. “Bunların içinde ben de güzel olmaz mıyım?” Mor eşarbını başından yırtarcasına aldı ve Jasmine’in düğüm olmuş siyah saçları serbest kaldı. Sonra iri yarı kadın Jasmine’in boğazındaki pelerinin altın zincirini parçalamaya koyuldu.

Çığlık atan siyah bir gölge ansızın kadının üstüne çullandı. Keskin bir gaga darbesi tam kulağının üstüne saplandı. Kadın çığlık atıp sendeledi ve Jasmine’i tutan elleri gevşedi.

Jasmine şimşek gibi kıvranıp kurtulurken pelerini kadının elinde kaldı. Bir anda hançeri elinde belirdi ve çizmeli ayağı ölümcül bir güçle geriye doğru tekme attı.

Canavar Labirenti

Kadın inleyerek geriye doğru düşerken Lief'in saldırganına çarptı ve onun kışkırtıcı oturmasına sebep oldu. Jasmine hızla Lief'i ayağa kaldırdı ve ona ikinci hançerini verdi. "Arkamda kal!" diye emretti. "Barda nerede?"

"Öldü." diye mırıldandı Lief. Jasmine'in gözleri karardı. Kree koluna doğru uçarken dişlerini göstererek korsanlara döndü.

Lief onların tereddüt içinde olduklarını fark etti. Eh, tabii ki edeceklerdi. Kolayca soymayı düşündükleri şık bayan, gözlerinin önünde hançeri onların kılıçları kadar parıltıyan ateşli bir savaşıya dönüşmüştü. Polypan bile şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bir hâlde bakıyordu. Ve pembeli kadın...

Ağzı açıktı. Alev alev yanan koca gözleri Jasmine'e odaklanmıştı. Bakmaya devam ederken yüzünde bir şeyler olmaya başladı. Sanki yanan gözleri eriyor, eti soluklaşıyordu. Pembe bukleleri büzülüp şişen kafatasında geriye doğru çekilirken, alınının tepesindeki işaret ortaya çıktı. Kolları ve omuzları köpürüp dönüyorlardı. Sonra bütün vücudu, beyaz bir soğuk alev gibi titreyerek yukarı doğru kıvrandı.

"Ol!" Güvertede bir dehşet çığlığı yankılandı. Korsanlar anından dağılıp küpeşteden fırlarlarken Dain'i ve ganimetlerini yanlarında sürüklüyorlardı. Kendi teknelerinin güvertesine atladılar. Polypan korku içinde geveleyip tükürerek arkalarından atladı. Haydutlar nehrin aşağısına doğru kaçarlarken kürekler takırtılar içinde suya daldı.

Ama onlar Ol'un umurunda değildi. Yanan gözleri Jasmine'e odaklanmıştı. Dişsiz ağzı açgözlü bir şekilde sırıtıyordu. İleri fırladı; uzun, beyaz parmakları Jasmine'in boynuna doğru uzanırken seğiriyorlardı.

12

GÖLGELER

O'lun buz gibi soğukluğu ondan önce geldi. Kolları ve bacakları donduran, gözlere iğne gibi saplanan, dudakları buza dönüştüren bir soğuk. Nefes nefese, geriye doğru sendeleyerek Lief'i kendi vücuduyla korumaya çalışan Jasmine, hançerini kendisini yakalamak için ona uzanan beyaz parmaklara doğru savurdu. Soğuktan donmak üzere olan Kree yaratığın sivri başına doğru saldırdı.

Ama hiçbir şey, hiçbir şey onu durduramıyordu. Bir elinin parmaklarından biri yılan gibi ileri uzadı ve Jasmine'i boynundan yakalayıp havalandırdı. Diğer eli, rahatça Lief'in hançeri tutan kolunu donmuş bir demir gibi sıkıca kavradı. Hançer güverteye düştü.

Ay bulutların arasından yüzünü gösterirken soğuk, beyaz ışığı güverteye dökülüp Lief'in yüzünü aydınlattı. Ölüyoruz, diye düşündü, neredeyse hayretler içindeydi. Zaman çok yavaş geçiyormuş gibiydi.

Sonra Ol sertçe silkelendi. Bir kâbusun içine düşmüş olan Lief, başını kaldırıp koca, dalgalanan vücuda baktığında göğ-

sünün sağ tarafını kesen parlak ve keskin bir şey gördü. Yarık gitgide büyüyordu.

Kolunu tutan el gevşedi. Jasmine'in düştüğünü gördü. Ol ileri doğru eğilmeye başladı.

"Yolundan çekil, salak!" diye bağırdı bir ses.

Lief umutsuzca yana yuvarlandı. Ol güverteye düştü. Kalbini delen uzun, sivri demir arkasından çıkmıştı. Bedeni söndü. Pembe lüleler ve tek bir mavi göz, beyazlığın içinde iğrenç bir şekilde ortaya çıktı.

Vahşice sırttan kaptan, sivri demiri çıkardı ve yerle bir olan cesedi tekmeyle nehre attı. "Ol'lar! Onlardan nefret ediyorum!" diye homurdandı.

Lief, Jasmine'in yanına doğru süründü. Filli dişlerini takırdatıp kızın gözlerini açtırmaya çalışıyordu. Jasmine nefes alıyordu ama boynu sanki yanmış gibi kıpkırmızıydı.

Dain'in çantası hâlâ güvertedeydi. Lief onu âdeta parçalarcasına açtı ve bal kavanozunu çıkardı. Altın rengi şeyin bir kısmını Jasmine'in ağzına sürdü. "Dudaklarını yala Jasmine." diye fısıldadı. "Bal Barda'ya iyi geldiği gibi sana da iyi gelecek." Bu ismi söyler söylemez boğazı acıyla düğümlendi.

Kaptan, başını iki yana sallayarak etrafa bakınıyordu. Güverte korsan cesetleriyle dolmuştu. "Göründüğü kadarıyla baban suya düşmeden önce birkaç pisliğin işini görmüş." dedi. "Kardeşini de öldürdüler, değil mi? Eğer o kardeşinse, ki bundan şüpheliyim."

Lief yutkundu. "Dain'i götürdüler." demeyi başardı. "Onları takip etmem ve onu kurtarmam lazım."

Ve Kemer! Kemer!

Bu kelimeler beyninde çılgınlık atıyordu ve tüm yaşananlar onu tekrar etkisine aldı.

Kaptan yaklaşp dikkatlice Jasmine'e baktı. Filli tüyleri diken diken bir hâlde tıslayıp minnacık dişlerini gösterdi. Kaptan geriye fırladı ve bir kalas yığının üstüne düştü. Tiz bir çığlık duyuldu ve Çizgili Lockie saklandığı yerden sürünerek çıktı.

"Bu nehre katlanamıyorum." diye inledi. "Bir daha asla! Emekli olacağım. Açlıktan ölsem de umurumda değil!"

"Her zaman böyle söylüyorsun koca korkak!" diye kabaca homurdandı kaptan. "Ya benim güverte küpeşteme ne demeli? Ve Polypan'ıma? Onların parasını kim ödeyecek?"

"Bunlar kimin umurunda?" diye bağırdı Lief. "Güverte kan gölüne dönmüşken nasıl olur da paradan söz edersin?" Öfke göz yaşları fışkırıp yanaklarına döküldü.

Kaptan dudak bükerek Lief'e döndü. "Eğer böyle düşünüyorsan, defolup gidebilirsin evlat!" diye homurdandı. "Sen, senin vahşi kedi arkadaşın ve çılgın kuşu. En sonunda sizi gördüğüme sevindim. Ol'un niçin saldırdığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Kızı yakalamak için emir almıştı. Ve bildiğim kadarıyla seni de."

Dönüp Çizgili Lockie'ye hırladı. "Onları sandalla kıyıya çıkart!" diye bağırdı. "Onları gözüm görmesin! Tamirat için Geniş Nehre geri dönüyoruz."

*

Çok üzgün olan Lockie, Lief ve Jasmine'i kıyıya bırakıp *Nehir Kraliçesi*'ne doğru kürek çekerken teknenin babasından dumanlar çıkmaya başlamıştı bile. Birkaç saniye sonra, demir zincirinin şangırtısı duyuldu ve çark dönmeye başladı. Tekne tekleyerek nehirden yukarı çıkarken, iki arkadaşı sadece Dain'in çantası ve bir battaniyeyle bıraktı.

Jasmine kendine gelmişti ama zor bela konuşabiliyordu. Bir kaşık dolusu bal daha aldı ve acılar içinde yuttu. "Ne yapacağız?" diye çatlak bir sesle sordu.

"Korsanları takip edeceğiz ve kemeri geri alacağız." diye konuştu Lief, hissettiğinden çok daha güvenli bir şekilde.

Canavar Labirenti

Jasmine başını eğip onayladı. “Kemer gibi Dain de onlarla beraber.” dedi. “Dain’e yardım etmeliyiz. Barda bunu yapmamızı isterdi.”

Baştan aşağı tir tir titriyordu. Lief battaniyeyi alıp Jasmine’e iyice sardı. Sonra ısınmak için iyice yanına sokuldu.

“Keşke korsanların nereye gideceklerini bilebilseydik!” dedi Lief. “Rüya Pınarı’ndaki su bunu bulmamıza yardımcı olurdu. Kalkanların hepsi çantalarımızda.” Gökyüzüne baktı. Yıldızlar kaybolmaya başlamıştı. Korsan teknesi çoktan uzaklaşmış olmalıydı.

“Gitmemiz lazım.” dedi Jasmine. “Kaçıyorlar!” Kalkmak için çabalasa da ne yazık ki hemen geri düştü. Lief tekrar onu battaniyeyle sardı. Baş zonkluyordu.

“Barda olsa dinlenmemiz gerektiğini söylerdi.” dedi Lief. “Şöyle derdi: ‘Onlarla savaşamayacak kadar yorgun olduktan sonra düşmanlarımıza yetişmenin ne anlamı var?’ Haklı ama. Zaten neredeyse her zaman haklı.”

“Böyle düşündüğüne sevindim.” diye homurdandı tanıdık bir ses.

Ve gölgelerin arasından Barda çıktı. Sırılsıklam, tir tir titrer bir durumdaydı ama yaşıyordu! Şaşkınlık o kadar büyüktü ki Lief bir an için konuşamadı. Ama ne kadar rahatladığı yüzünden okunmuş olmalıydı ki Barda sırttı ve bezgin bir inlemeyle yanına otururken Lief’in omzuna dostça vurdu.

“Tamamen işimin bittiğini mi sandınız?” diye sordu. “Şey... itiraf edeyim ki ben de öyle sanmıştım. Kenardan benimle beraber düşen korsandan kurtulmayı başardım. Ve solucanlar, eğer orada solucan varsa, diğer avlarıyla meşguldüler.”

“Kâğıt oynayan adam.” dedi kısık bir sesle Jasmine. Konuşurken elini boğazına koydu ama görüldüğü kadarıyla Kraliçe Arı balı sayesinde acıları azalmıştı. Ve Barda’nın dönüşüyle iyiden iyiye neşelenmişti.

Emily Rodda

Barda ciddi bir şekilde başıyla onayladı. “Belki. Kıyıya çıkışımı hayal meyal hatırlıyorum. Daha birkaç dakika önce kendime geldim. Teknenin sesi vardı. Sonra kıyıdan sizin seslerinizi duydum.”

“Barda, kemeri aldılar.” Bunu söylemek Lief’e büyük bir ıstırap veriyordu. “Kılıcım, bütün eşyalarımız... Dain.”

Barda derin bir nefes aldı. “Demek öyle.” dedi sonunda. “Demek bununla uğraşmamız gerekecek.”

Barda ayağa kalktı. “Ama önce ısınıp kurumamız lazım. Bir ateş yakacağız, hem de büyük. Eğer başka düşmanlarımız görüp bize saldırırlarsa, yapacak bir şey yok. Bir korsan çetesi ve bir Ol el birlik edip işimizi bitiremedi... Eğer cesaretleri varsa diğerleri denesin!”

Lief sendeleyerek ayağa kalktı ve odun toplamaya gitti. İçine gömüldüğü korkunç umutsuzluk Barda’nın gelişiyi ortadan kalkmıştı. Ama çıplak kuşların üstünde, yavaş yavaş yaklaşan şafağın ışığıyla zorlukla yürürken hâlâ üzgün görünüyordu.

Korsanları izlemek ve bulmak konusunda cesurca konuşmalar yapmak çok iyi geliyordu. Ama üç arkadaş sahile ulaştıklarında, hasarlı tekne kesinlikle koylardan birinde gizlenmiş olacaktı.

Lief kalaslardan bazılarının kıyıya vurduğunu fark etti ve onlara doğru yürüdü. Sonra suyun sığ olduğu bir yerde tahtaların ötesinde yatan başka bir şey gördü. Bu, bir çöp ve paçavra yığınınına benzeyen bir cesetti.

“Barda!” diye seslendi Lief.

Barda çabucak geldi ve beraberce cesedi kuşlara çektiler. “Bu benimle beraber suya düşen korsan.” dedi Lief. “Göründüğü kadarıyla benim kadar şanslı değilmiş.”

Lief bir deri bir kemik yüze dik dik baktı. Korsan ölüyken vahşiden çok, acıklı görünüyordu. Barda cesedin yanına çöküp

Canavar Labirenti

elbiseleri çıkarttıktan sonra ceplerinde silah ve işe yarayacak bir şeyler aradı. Bir zamanlar, kendisi de, Barda da bir cesedi soymayı hayal bile edemezlerdi. Ama o günler geride kalmıştı.

Lief şaşkınlıkla bağırdı ve ayaklarının üstüne oturdu. Elinde bir şey tutuyordu. Bu, muşambaya sarılmış ince bir paketti. Dikkatlice açtı. İçindeki kâğıt ıslak ama hâlâ tek parçaydı. Kumun üstüne yaydı ve üstüne eğildi. Şafağın loş ışığında bile ne olduğunu açıkça görebiliyordu.

“Bu Canavar Labirenti’ne gidiş yolu.” dedi Barda.

“Korsanlar labirente mi gidiyorlar? Ama niçin? Orası dehşet dolu bir yer.” Lief’in kalbi acı içinde atıyordu.

“Eğer orada büyük bir mücevherin gizlendiğini duymuşlarsa hiçbir şeye aldırılmazlar.” Barda dişlerini gıcırdattı. “Ve bir şekilde orayı duymuşlar, Lief. Onu arayacaklar. Üstelik artık yanlarında onlara yardım edecek bir kemer var.”

13

FELAKET

İki gün sonra üç arkadaş sahilde durmuş, denizin uçsuz bucaksız, köpük köpük maviliğine bakıyorlardı. Rüzgâr elbiselerini uçuşturup saçlarını dağıtıyordu. Soğuk ve açlık için- de geçen yolculukları sırasında nehrin diğer kıyısında duvarlarla çevrili birçok köy görmüşler ve bir köprüden geçmişlerdi. Ama ortalıkta korsanlardan bir iz yoktu ve şu ana kadar tekneleri de görünmemişti.

Daha önce hiç deniz görmemiş olan Jasmine'e göre önün- de uzanmakta olan yeni manzara inanılmaz güzeldi. Lief'e göre ise; bu manzara olmasa da burnuna çarpan koku yurdunu hatırlatıyordu. Gölgelelerin Efendisi uzun süre önce Del halkının sahile inmesini yasaklamıştı. Ama ses, koku ve dudaklarındaki tuzun tadı acı verecek kadar tanıdıktı.

Ne var ki daha birkaç dakika geçmeden bu his kaybolup yerini bir tür tiksinti aldı.

Burası Del'in sahili değildi. Önünde uzanan sahil çıplak, rüzgârlı ve kıyıyı döven dalgalar hariç tamamen sessizdi. Ortalıkta, yaşayan hiçbir şeye dair herhangi bir iz yoktu. Dalgalı denizde ne atlayan bir balık vardı, ne de kumlarda koşuşturan bir yengeç. Ve ortalıkta görünen tek kuş Kree'ydi.

Canavar Labirenti

Lief ayaklarına çarpan köpüklü dalgalar karşısında geri çekildi. Tor Nehri'nin bütün pıslığı bu denize dökülüyordu. Temiz, parıldayan yüzeyi bir aldatmacaydı, çünkü nehrin uzun zaman-
dır taşımak zorunda kaldığı bütün o iğrençlik ve artıklar yüzeyin altında dolaşıyordu. Öldürücü solucanlar derinliklerde cesetleri yiyip, batmış teknelerin enkazlarında kıpır kıpır oynaşıyorlardı. Lief'in solundaki uzun sahil şeridinin sonunda, yorgun bir yüze benzeyen burnun altında, Canavar Labirenti denen yer vardı.

Lief aniden başını çevirip sağında kalan nehir ağzının karşı tarafına baktı. Akıp giden suların ötesinde, düz ve pürüzsüz bir kayanın eteğinden, başka bir kasvetli buruna kadar uzanan kumsal şeridi vardı. Orayı seyrederken, kayadan havaya kocaman bir su fışkırdı. Sanki dev bir yaratık oraya saklanmış, koca ağzıyla gökyüzüne doğru tükürüyordu.

Jasmine şaşkınlıkla ıslık çaldı.

"Korkma." diye mırıldandı Lief. "O sadece bir hava deliği. Annem bana böyle şeylerden söz etmişti. Sular kayanın altındaki bir tünelden geçip girdiği yerin uzağındaki bir delikten fışkırıyor."

"Korkmadım." dedi Jasmine. "Sadece şaşırdım... bir an için. Ama o tarafa gitmek zorunda olmadığımız için memnunum."

Bu taraf da bizim için pek keyifli sayılmaz, diye düşündü Lief. Arkadaşlarıyla ıslak kumların üstünde ilerlemeye başladılar. Rüzgâr hepsinin kulaklarında çınılıyordu. Önlerindeki kıyı çıplak, burun ise tehditkârdı.

Etrafta saklanacak en küçük bir delik bile yoktu. Ve artık yaklaşan tehlikeyi haber verecek kemer de.

Lief, Barda'ya bir göz attı ve son iki günde defalarca hissettiği aynı ümitsiz acıyı hissetti. İri yarı adam başı önünde yürüyordu; sanki tehlikenin gökten gelebileceğini ya da toprağın altından çıkabileceğini unutmuş gibiydi. Gözleri etrafı tarayarak

Emily Rodda

önünde geniş adımlarla yürüyen Jasmine'in ardından uysal uysal gidiyordu.

Beklenmedik bir anda bulunan harita Lief ve Jasmine'i harekete geçirecek enerjiyi verirken Barda'yı düşünceli ve içine kapanık biri hâline getirmişti. Nehir boyunca ilerlerken, hızlanmak zorunda oldukları zamanlar dışında çok az konuşmuştu. Arkadaşları beklentileri ve korkularından söz ederken o sadece dinlemişti.

Göründüğü kadarıyla kafasına bir şey takılmıştı. Paylaşamayacağı bir şey. Lief riski göze aldığı anda bile şikâyet etmedi. Jasmine nehir yatağından kıyıya vurmuş şeyleri almak için durduğunda hiçbir şey söylemedi. O kadar sabırlı ve nazikti ki Lief bile onun bu hâlimden rahatsız olup eski, sinir bozucu Barda homurdanmalarını bir kez daha duymayı özler oldu.

Jasmine arkasına bir göz atınca, Barda'nın başı önünde yürüdüğünü fark etti. Ve hemen kaşlarını çatı. Durumu izlemek-
te olan Lief koşup ona yetişti.

"Hastalanmış olabilir mi?" diye fısıldadı Jasmine. "Ya da sadece üzgün?"

Lief başını iki yana salladı. "Durum önceleri de umutsuzdu ama o, her zaman kaya gibi sağlamdı. Şimdiki farklı. Belki... belki büyük bir felaketin geleceğini hissediyor."

Bu kez yana dönüp arkadaşlarına bakma sırası Lief'teydi. Korktuğu gibi oldu ve Jasmine kahkahalarla gülüp başını geriye attı. "Barda'nın büyümlü güçleri yok! O geleceği göremez! Hoş görebilse bile, zaten olanlardan daha büyük bir felaket ne olabilir ki?"

Jasmine tekrar ileri baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Kree'yi yanına çağırıldı ve Barda'nın kendilerine yetişmesini beklerken soğuktan omuzlarını büzdü.

Rüzgârın aşındırdığı uçurum sanki üstlerinde kaşlarını çatmış onlara bakıyordu. Kayalar zalim doruklar gibi yükseliyor,

sonra karanlık deliklerle lekeli yarıklara dönüşüp küçülüyorlardı. Üç arkadaş kaygan geçitten dikkatlice ilerlemeye başladıklarında kayalara çarpan dalgalar onları su serpintisiyle yıkadı. Hâlâ ortada korsanlar ya da başka bir düşmandan eser yoktu.

Çok tuhaf bir durum, diye tedirgince düşündü Lief. Peki ama neden?..

Sonra mağarayı gördü. Uçurumun yüzünde tam durduğu yerin yukarısındaydı. Dalgaların ulaşamayacağı yerde ve iki taraftan sivri uçlu kayalarla gizlenmiş, karanlık ve esrarengiz bir ağız.

Barda ve Jasmine'e eliyle işaret yaptı. Sessizce, hep beraber mağaranın girişine geldiler. Yüzlerine soğuk ve nemli bir hava akımı çarptı. Tıpkı denizin nefesine benziyordu.

Tuz ve ölüm karışımı bir nefese.

Filli, Jasmine'in ceketinin altında gizlendiği yerden sızlandı. Kız onu sakinleştirmek için elini uzattı ve bu sırada loş ortamın içine girdi.

Lief ve Barda çabucak onu takip ettiler. Lief loş ışığa alışması için gözlerini kırparak bekledi. Bunu yaptığı sırada mağarada yaşam olmadığını biliyordu. Yaşayan bir yaratığın bu kadar sessizce nefes alabileceği bir yer olamazdı.

Ne var ki sanki bir tehlike hissediyormuş gibi birden teni karıncalandı. Aniden Jasmine'in nefesini tuttuğunu, Barda'nın da hafif bir inilti çıkardığını duydu. Kemerinden hançerini kaptı...

Ve sonra arkadaşlarının kendisinden önce gördüğünü gördü.

Yerde bir delik vardı. Korkunç bir karanlığa açılıyordu. Etrafındaki kum yığınının daha yeni kazıldığı anlaşılıyordu. Her yer çizme izleriyle doluydu.

Kumda yarı yarıya gömülü bir kâğıt vardı. Lief eğilip kâğıdı aldı. Bu korsanın haritasının başka bir kopyasıydı.

Lief sesi titreyerek mesajı yüksek sesle okudu.

“Ecel bizim hedefimizi tahmin etti. Bize ihanet etti!” diye bağırdı Jasmine.

Lief kaskatı olmuş dudaklarını oynatmaya çalıştı. “Çok geç kalmamış olabiliriz. Belki de labirentteki canavar onları öldürmüştür.”

“Ne yazık ki bunlarla kendimizi avutmaya çalışıyoruz.” Barda kumların içinden başka bir şey almıştı. Bu, istirdiyeden yapılmış küçük bir kutuydu. Mentşeleri, sert ve ağgözlü eller tarafından kırılmıştı.

“Mücevher onlarda.” dedi Barda. “Mücevher de, kemer de. Çok geç kaldık. Her şey bitti.”

“Hayır! Onları takip etmeliyiz. Onları bulmalıyız!” Lief kâğıdı elinde buruşturdu.

Canavar Labirenti

“Kendini kandırma.” dedi ciddi bir şekilde Barda. “Elle-
rinde böyle bir zenginlik olan korsanların nehre döneceğini mi
sanıyordun? Şimdiye kadar denize açılmış, Ecel’le aralarına
mümkün olduğu kadar mesafe koymuşlardır. Artık satış yapacak
yabancılar arıyorlardır. Onlara ulaşamayız.”

Elini nazikçe Lief’in omzuna koydu. “Bu kötü bir darbe ama
kabullenmemiz gerekiyor.” dedi. “Görevimiz bitti. Del’e dönme-
miz lazım.” Kumları tekmeledi. “Şunu bir düşün, Lief. Artık
annenle baban serbest bırakılabilir. Saraya gidebilir ve ortaya çı-
kıp, babanın söylediği gibi evden kaçmış numarası yapabilirsin.”

Görevimiz bitti. Bunu kabullen. Lief yavaşça başıyla onay-
ladı. Sıkıntı içinde Dain’e artık yardım edemeyeceklerini düşündü.

Jasmine çok sessizdi. Lief ona bir bakış attı. Mağaranın
diğer tarafında sessizce duruyordu. Kree oyma bir heykel gibi
koluna tünemişti. Jasmine’in yüzü gölgelenmişti ama elinde bir
şey parılıyordu. Lief onun ne olduğunu anladığında âdeta buz
kesti.

Jasmine hançerini çekmişti. Ama niçin? Ve neden hiç kı-
mıldamadan orada duruyordu? Sanki kıyılamaya ve ürkütme-
ye korkuyormuş gibiydi...

Dönmeye başladı. Ve ansızın saldıran bir yılan gibi gizlice
arkalarından gelen biri ileri atıldı. Barda göğsüne saplanan koca
bir kılıçla kollarını açıp acıyla bağırdı.

Lief kendi çığlığının mağarada yankılandığını duydu. Elin-
de hançeriyle saldırganın üstüne atılmak için döndüğünde ku-
lakları çınlıyor, kalbi yerinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu.

Ve ardından ağzı bir karış açık kalakaldı. Orada durmuş,
yere yıkılan cesetten kanlı kılıcını çeken, nefes nefese ve yorgun
bir başka Barda vardı.

KARŞILAŞMALAR

Lief çılınca dönüp yerdeki insana baktı. Yüzünün eriyip vücudunun kıvrılıp bükülen bir kütleyle dönüşünü görünce midesi kalktı. Pembe saçlı kadının uzun, çarpık elleri ve dans arkadaşı beyazlıklar içinden çıktı. Onu çabucak beyaz bir su kuşunun kafası ve Lief'in tanımadığı daha birçok gözle ağız izledi.

“Ol!” diye fısıldadı.

“Tabii ki!” diye arkasından geldi Barda'nın sesi. “Nasıl oldu da kanabildiniz?”

O görkemli, tanıdık, alıngan homurdanmayı duyan Lief hançerini bir sevinç çılgılığıyla bırakıp Barda'ya sarıldı.

“Sakin ol.” dedi rahatsız bir şekilde iri yarı adam. Ama bunu söylerken geri çekilmedi.

“Seni mağaranın girişinde gördüğümde inanmadım!” Jasmine, Barda'nın üstüne atlamış ve kucaklama sırası ona geçmişti. “Bu nasıl oldu?”

Canavar Labirenti

Barda omuz silkti. “Ol beni ölü sandı. Ama ben o kadar kolay ölmem. Kıyıya yüzdüm ve izlerinizi takip edecek kadar güç kazanmam hayli zaman aldı.”

Başını iki yana salladı. “Bazı izler beni şaşırttı. Ama buraya geldiğimde anladım.” Artık mağara zemininde köpüren bir birikintiye dönüşen Ol’dan geri kalanlara nefretle bakıp yüzünü ekşitti.

“Anlamam lazımdı!” dedi Lief. “Sen... yani o... korsanlardan ve Ol’dan nasıl kaçtığınızı anlattı! Ama pembe saçlı kadın olan Ol ortaya çıkmadan önce sen küpeşteden aşağıya yuvarlanmıştın. Bunları bilmem imkânsızdı!”

“O kadar sessiz ve nazik olmasına da şaşmamak gerek!” diye bağırdı Jasmine. “Senin görünüşünü, sesini kopyalayabilir ve konuştuklarımızdan bizim hakkımızda bir şeyler öğrenebilirdi. Ama nasıl davranacağını bilmiyordu. Gerçekten nasıl biri olduğunu öğrenecek zamanı olmamıştı.”

Barda kaşını kaldırdı ve Jasmine sözlerinin pek de gurur okşayıcı bir yanı olmadığını çok geç fark etti. İkinci hançerini alıp çizmesine sokmakla meşgul oldu.

“Özellikle sessiz ve nazik bir yaratılışa sahip olmayabilirim, Jasmine.” dedi yavan bir sesle Barda. “Ama diğer taraftan, *ben* minik bir sorun yüzünden görevinizi bırakmanız için sizi ikna etmeye çalışmam.”

“Minik bir sorun mu?” diye bağırdı Lief. “Altıncı mücevher ve kemer korsanların elinde! Ve artık çok uzaktalar!”

“Uzakta olduklarını nereden biliyorsunuz?” diye sordu Barda. “Ol size söylediği için mi? Belki de korsanlar tam şu anda burnun arkasındaki koya sığınmış olabilirler?”

Emily Rodda

Kumların içindeki deliğe doğru elini salladı. “Eğer mücevheri buldularsa bu daha da iyi. Taşı canavardansa onlardan almayı tercih ederim.”

Opalin ona ilettiği mide bulandırıcı görüntü Lief’in zihninde canlandı. Aniden temiz havaya çıkmak istedi. Döndü ve sendeleyerek mağaradan çıktı...

Ve kanca burnu neredeyse çenesine değen, sarı dişleri eğelenip iğne gibi sivriltilmiş, vahşi gözleri zaferle parlayarak sırttan bir adamın kollarına düştü.

*

Dışarıda sadece iki korsan vardı ama Lief’in boynuna dayanmış bir kılıç varken Barda ve Jasmine’e teslim olmak dışında bir seçenek kalmamıştı. Üç arkadaş acımasızca birbirlerine bağlandılar. Üçü de kayaların üstünden kürekli bir sandala sürüklenirken Kree çaresizce onlara saldırıyordu.

“Sana mağarada bir hareket gördüğümü söylemedim mi Nak?” dedi dişleri eğelenmiş adam. “Uğraşmamıza değdi, değil mi?”

“Onlarla güzelce eğleniriz artık.” diye ona katıldı arkadaşı. Jasmine’i *Nehir Kraliçesi*’nde yakalayan kızıl saçlı iri kadındı bu.

Ellerini Jasmine’in saçlarına dolayıp, yüzüne bakabilsin diye kızın kafasını sinirli bir şekilde geri çekti. “Senden daha güçlü olanları tekmelememeyi öğreneceksin güzel bayan!” diye homurdandı. “Bölgemize izinsiz gelenlere ayırdığımız özel bir son var. Tanışmanızı istediğimiz küçük bir yavru hayvan. Değil mi, Finn?”

Adam onaylayarak kıs kıs güldü. Sandaldaki yerini alırken, paltosunun düğmelerini açtı. Belinde işlemeli bir kemer vardı. Lief’in gözlerinin ona odaklandığını görünce kötü kötü sırttı.

Canavar Labirenti

“Onu özledin mi?” diye alay etti. “Buna hiç şaşırmadım. Göründüğünden daha ağır... kesinlikle iyi kalite! Ama gittiğin yerde ona ihtiyacın olmayacak.”

Yüzünde pis bir sırıtışla küreklere eğildi.

*

Sandal dalgaların ötesindeki sakin sulara ulaştığında döndü ve üç arkadaşın geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Tor’un denize ulaştığı yere geldi ve yoluna devam etti. Kree bu sırada yukarıdaki rüzgârla savaşıyordu. Finn ve Nak akıntıya karşı zorlukla ilerliyorlardı.

En sonunda, kayanın çevresini dikkatlice dolaşır hava deliğinin karşısına geldiler. Korsan teknesi burnun içindeki koca bir mağaranın sığ sularında hafif hafif sallanıyordu.

“Bizi takip etme Kree!” diye bağırdı Jasmine. “Bekle!”

“Eğer ederse sonsuza kadar bekleyecek!” diye alay etti Nak.

Sandal mağaraya doğru girerken, Lief korsan mürettebatın geri kalanının suyun üstündeki koca bir kaya çıkıntısında yiyip içmekte olduklarını gördü. Polypan etrafta koşuşturup gelen emirlere göre tabakları taşıyordu. Onda farklı bir şey var, diye düşündü Lief. Bezgin ve mutsuz görünüyordu ama hepsi o kadar değildi. Bir süre bunu düşündükten sonra başka bir şey fark etti.

Dain bir köşede sıkıca bağlanmış vaziyette yatıyordu. Yanında başka bir mahkûm daha vardı. Dar, mavi paltolu bir adam.

Nak ve Finn alkışlarla karşılandı. Lief, Barda ve Jasmine bir süre itilip kakıldıktan sonra Dain ve diğer adamın yanına atıldılar.

“Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi gelecek!” diye keskin bir çığlık attı Nak, kasıla kasıla kalabalığın yanına dönerken. “Ama tok karnına çok daha iyi gider.”

O gider gitmez Lief, Filli'nin Jasmine'in ceketinden çıkıp çizmesine doğru gittiğini gördü. Küçük yaratık bütün gücüyle gizli hançeri çıkarmaya çalışıyordu ama bu iş onun kuvvetinin çok ötesindeydi.

Dain'in yorgunluktan bitmiş gözleri ıstıraptan kapkara olmuştu. "Eğer yaşıyorsanız beni kurtarmaya geleceğinizi biliyordum." diye fısıldadı. "Önce gelmeniz için dua ettim, sonra da gelmemeniz için. Şimdi korktuğum şey başıma geldi. Sizi de yakaladılar."

"Bize ne yapacaklar?" diye fısıldadı Lief.

Dain, "Bilmiyorum." diye cevap verdi. "Ama Glus diye bir şeyden söz ediyorlar."

Mavi paltolu adam dehşet içinde inledi.

Dain ona bir bakış attı. "Bu Milne. Ona hain diyorlar. Beni yanlarında getirdikleri için kadın onun bir aptal olduğunu söylediğinde Nak'ı öldürmeye kalktı."

Milne, diye düşündü Lief. Milne. Nak. Finn. Bu isimlerin sahipleriyle karşılaşmak istemiştim ve işte karşılaştım. Eğer öleceksek en azından içlerinden birini yanımızda götürüyoruz.

Polypan onları koklayarak etraflarında dolaşıyordu. Yüzünü Lief'in göğsüne yaklaştırdı ve inledi. Lief onu itmeye çalıştı. Kokusu iğrençti. Ona bir şeyi hatırlatıyordu ama ne olduğunu bulamadı.

"Seni hâlâ Gri Muhafızlar'a vermeyi düşünüyorlar mı Dain?" diye fısıldadı Jasmine.

Dain başıyla onayladı. "Evet ama aralarında bir tartışma oldu. Bu plan Milne ve diğerlerinin hoşuna gitti ama Milne, Nak ve Finn korktu."

Canavar Labirenti

“Korktu mu?” Lief ateşin etrafında gülen Nak ve Finn’e baktı. “Hiçbir şeyden korkmazmış gibi görünüyorlar.”

Dain’in yüzünden tuhaf ve şaşkın bir ifade geçti. “Onlar Ecel’den korkuyorlar.” diye fısıldadı. “Finn dedi ki, eğer Ecel onların bilerek Direniş’e ihanet ettiğini öğrenirse, canlarının bir avuç kül kadar bile değeri olmazmış. Ecel onları birer birer yakalayacak. Ondan asla kaçamayacaklar.”

Beni dolandırmaya kalkarsanız, labirentte ölmüş olmayı dilersiniz.

Demek bu yüzden korsanlar hâlâ burada, diye düşündü Lief. Ecel’den kaçmaya korkuyorlar.

“Bu akşam gidiyorduk.” dedi Dain. “Ama Nak ve Finn gitmekten vazgeçtiler. Onlar ganimetle burada kalacaklar. Geri kalanlar Korku Dağı’nın yakınlarında, Gri Muhafızlar’la buluşmak için benimle beraber nehirden yukarı yelken açacaklar.”

Polypan tekrar Lief’e yanaştı. “Senin derdin ne?” dedi kızgınca. Ondan kıvrılarak uzaklaşmaya çalıştı. “Benden ne istiyorsun?”

Sonra, aniden anladı.

15

GLUS

Lief hızlı hızlı fısıldadı. Polypan onu dinledi. Önce başını iki yana salladı, ardından onayladı ve hızla uzaklaştı.

Barda ve Jasmine bunu fark etmemiş, o sırada Dain'e odaklanmışlardı.

Dain gerginlik içinde dudaklarını ısırıyordu. Görüldüğü kadarıyla hâlâ şaşkındı ve korsanların söylediğini duyduğu şeyden dolayı sarsılmıştı. “Ben Ecel’i tanıdığımı sanıyordum.” diye mırıldandı. “Ama aslında hiç tanıyamadığım ortaya çıktı. Finn ondan sanki olağanüstü güçleri olan biriymiş gibi bahsediyordu.”

“O zaman Finn bir salak!” dedi kararlı bir şekilde Jasmine. Hepsini ona bakarken çenesini kaldırdı. “Hatırlıyor musunuz? Ben Rithmare’de Ecel’le dövüştüm!” diye devam etti. “O zaman onun ne kadar tehlikeli biri olduğunu hissetmiştim. Ecel için yaşamak ya da ölmek önemli değil. Başına gelen şeyler her neyse, yüzü kadar kalbini de yaralamış. İçinde artık sadece öfke, acı ve soğuk var.”

“Demek kaybedecek hiçbir şeyi yok.” diye mırıldandı Barda.

Jasmine’in tüyleri ürperdi. “Onu ölümcül bir düşman yapan şey de bu. Gücünün kaynağı yani. Ama bu benim sahip olmak istediğim bir güç değil.” Filli’nin yumuşak kürkünü okşamak için elini uzattı.

Polpan bir şeyler geveleyerek geldi ve Lief’in kolunu sabırsızca çekti.

“Onu gömleğimin altına tak.” diye fısıldadı Lief. “Ancak sonra...”

Bu kez Barda, Jasmine ve Dain de olanları izliyordular. Polypan süslemeli kemeri homurdanarak Lief’in beline takarken arkadaşlarının gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Çabucak Finn’e baktı. Korsan, soyulduğunun farkında bile olmadan arkadaşlarıyla yiyip içiyordu.

“Sen çok iyi bir hırsızısın, Chett.” dedi Lief, Polypan’a. Yana yuvarlandı ve Polypan’ın, cebinden istediği şeyi almasına izin verdi: Steven’den aldığı küçük paket. Yaratık parlak, düz, kahverengi şeyi açtı, ağzına attı ve büyük bir mutlulukla çiğnemeye başladı.

“Bu sakız, görüldüğü kadarıyla Polypan’ların en sevdiği şey.” dedi Lief. “Chett yanlarında sakız olup olmadığını bilmeden korsanlarla gitmiş. *Nehir Kraliçesi*’nin kaptanında da vardı. Yanımda olması çok büyük bir şans, değil mi?”

Barda hevesle sordu. “Jasmine’in çizmesinde ikinci bir hanceri var. Daha sonra bir parça için Chett onu çıkarır mı?”

Polypan sertçe başını iki yana salladı.

“Ben onu denedim.” dedi yavaşça Lief. “Ama Chett o kadar ileri gitmeye korkuyordu. Dedim ki, Nak ve Finn bu işi kimin yaptığını asla bulamazlar.”

“Kesinlikle!” diyerek Lief ve Jasmine beraberce onayladılar.

Polypan hâlâ başını iki yana sallıyor olmasına rağmen Lief'in ceplerine kıskanç bakışlar atıyordu.

"Bu yüzden kemerimi istedim." dedi Lief. Dikkatlice sadece Dain'e bakıyordu. "O benim için çok değerliydi Barda, çünkü onu bana sen vermiştin."

"Tabii ki." diye başıyla onayladı Barda. "Ve diğer küçük hazine? Bir ya da iki gün önce bulunan hoş mücevher? Küçük bir istiridye kutusunda?"

"Polypan onu hiç duymamış gibi." dedi Lief. "Sanırım Finn onu kendisine saklamış."

"Hazine mi?" Aniden konuşulanlarla ilgilenen Milne yuvarlanarak döndü ve kanlı gözlerle onlara baktı. Dain de bir dirseğinin üstünde doğruldu ve Lief'e baktı.

Ne yaptığının farkında olmayan Lief, kayıtsızca devam etti. "Bir haritamız vardı ama çok geç kaldık. Finn oraya sizden önce gelmişti bile. Bekle! Sana göstereceğim!"

Polypan'a bir şeyler fısıldadı. Sakızını çılginca çiğneyip memnuniyetle gülümseyen Chett, elini Lief'in ceplerine daldırdı ve oradan, mağaranın zemininde bulunan haritayı çıkardı. Kâğıdı götürüp Milne'nin önüne koydu. Sonra tekrar hızla Lief'in yanına gitti. Lief ikinci ödülünü alabilsin diye tekrar yuvarlandı.

Milne gözlerini kısarak kâğıda baktı. Kelimeleri okurken dudakları oynuyordu, özellikle de "Ecel" imzalı yandaki notu. Kısa bir an için sesi çıkmadı. Sonra, dudak bükerek tekrar sırtüstü yatıp başını çevirdi.

Daha Lief bunun ne anlama geldiğini düşünmeye vakit bulamadan, sertçe ayağa dikildi.

"Çöplerimizi atma zamanı geldi!" diyerek sırtı Finn. Lief'i yakasından tutmuş sallıyordu. Yiyip içmekten tıka basa doymuş

Canavar Labirenti

olan diğer korsanlar kurbanlarının etrafında toplaşıp onları mağaradan çekerek çıkardılar ve denize doğru uzanan düz kayanın üstüne getirdiler. Dain geride kalmıştı. Çaresizce inliyor ve onu bağlayan iplerden kurtulmaya çalışıyordu.

“Beni dinleyin!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Lief. “Finn sizi kandırdı! Onda sizinle paylaşmadığı bir hazine var! Çok büyük bir mücevher buldu!”

Ortada ani bir sessizlik oldu. “Ya?” diye sert bir sesle sordu Nak, Finn’e bir bakış atarak. “Büyük bir mücevher mi? Onu nerede bulmuş?”

“Canavar Labirenti’nde!” diye bağırdı Lief.

Nak ve Finn de dahil olmak üzere etrafındaki herkes kahkahalarla gülmeye başlayınca Lief şaşırды.

“Tamam. O zaman sen ve arkadaşın başka bir tane bulabilirler!” diye alay etti Nak. “Glus’un size yardım etmekten mutluluk duyacağına eminim. Daha fazla eğlenin diye ipleriniz keseceğiz.”

Büyük kayanın üstündeki yuvarlak, siyah bir deliği kapatan kenara taş çekilirken kayanın kayaya sürtme sesi duyuldu.

“İyi avlar!” diye bağırdı Finn. Lief iplerin kesildiğini hissetti. Daha sonra arkasından hafifçe itildi. Ardından kafa üstü delikten içeri, karanlığa doğru düştü, düştü düştü.

*

Etrafta birçok ses vardı. Milne’nin dehşet ve çaresizlik içindeki hıçkırıkları. Taş tekrar yerine konurken yukarıdan gelen hafif kahkahalar. Ucu bucağı olmadan sonsuza kadar dönerek dolaşan yollardan yankılanan damlayan su sesi. Ve çok daha kötü bir şey. Kocaman bir şeyin kıpırdamasıyla oluşan, yapış yapış, yavaşça kayma sesi.

Emily Rodda

Lief gözlerini açtı. Ne göreceğini biliyordu.

Ürkütücü, mavimsi ışık. Üstünden sular damlayan, tavanda asılı sarkıtlar. Yerden yükselen, kalın ve yamru yumru direkler. Katılmış su gibi yivli, dalga dalga kıvrılan sütunlar. Süt gibi sıvı boyunca uzanan, parıldayan duvarlar.

Canavar Labirenti. Nasıl olup da kaçabileceklerini sanmıştı? Onların kaderi hep böyle olmuştu.

Lief dönerken omzundaki acıyla yüzünü buruşturdu. Jasmine ve Barda sersemlemiş bir hâlde etrafa bakınarak doğruldular. Milne öfkeyle ayaklarının dibindeki suyu tekmeledi.

Kayma sesi arttı.

“Geliyor.” diye hıçkırdı Milne. “Glus...”

Jasmine çizmesindeki hançeri çıkarıp sağa sola döndü. “Nereden geldiğini anlayamıyorum!” diye bağırdı. “Sanki her taraftan geliyor. Hangi yol...”

Canavarın kayan vücudunun sesi her yerdedi.

Sonra onu gördüler: Devasa, sümüklü böceğe benzer, mide bulandıracak derecede soluk bir yaratık kendilerine doğru kayıyordu. İçinden sürünerek geldiği geçidi doldurmuştu. Şişmiş vücudu korkunç bir şekilde dalgalanıyordu. Minnacık gözleri çirkin kafasının tepesindeki çıkıntıların üstünde sallanıyordu.

Dehşet içinde saçmalayan Milne tökezlenerek ayağa kalktı.

Glus başını kaldırıp ileri atıldı. Omurgaya benzeyen kuyruğu savruldu. Kan kırmızısı ağzı iyice açıldı. Geride benekli çizgiler parlıyordu.

Göğsünün derinliklerinden kalın, fokurdayan bir emme sesi gelmeye başladı. Sonra, dehşet verici bir hızla, boğazından ince, beyaz iplik yumağı fışkırıp Milne’yi hedefledi.

Çılgınlık atan Milne kollarını sallayarak yana kaçtı. İpliklerin çoğu hedefine ulaşamadı ama birkaç tanesi eline ve omzunun tekine isabet etti ve onları birbirine sanki çelik halatlarmış gibi bağladı. Milne tökezleyip düştü. Suyun içinde yuvarlanıp tekmeleyerek elini kurtarmaya çalıştı.

“Ayağa kalk!” diye bağırdı Jasmine. Elini uzatıp ona doğru atıldı. Yaratık gerilerken bedeni dalgalandı. Sırtındaki çizgiler ışık saçar gibi parladı, başının üstündeki çıkıntılar, soğuk ve boş gözleri Jasmine’e odaklanmış bir şekilde kıvıldıyor, sıvılar damlatıyordu. Jasmine onu geriiletmek için boşuna bir çaba gösterip hançeriyle kesmeye çalıştı.

Kan kırmızısı çenesi açıldı. Kalın fokurtu sesi tekrar başladı. Jasmine hâlâ Milne’yi kurtarmaya çalışıyordu. Adam çaresizce çılgılık atıp, panik içinde kıvrandı.

“Jasmine, hayır! Ona yarım edemezsin!” Barda, Jasmine’i belinden yakalayıp, tam canavar tekrar vuracakken geri çekerek kenara aldı. Beyaz iplikler canavarın boğazından fışkırıp Milne’nin başını ve boynunu, sertleşen beyaz bir miğferle kapladı.

Yarı körleşen ve dehşetten çıldıran Milne zor bela ayağa kalktı. Mavi ışıkla aydınlanmış labirentin derinliklerine doğru suları sıçratarak kaçarken tek kolu yanında çaresizce sallanıyordu.

Glus durakladı. Göz çıkıntıları sallanıyordu. Sonra onlar donakalmış, dehşet dolu bir ifadeyle bakarken, Glus sanki yağdan yapılmış gibi iki sütunun arasından sızdı ve Milne’nin peşine takıldı.

“İşte bu bizim fırsatımız.” dedi hızla Jasmine. “Çabuk olun! Aşağıda temiz hava var. Kokusunu alabiliyorum. Ve nerede hava varsa orada bir çıkış yolu vardır!”

Emily Rodda

“Bana hançeri ver!” diye fısıldadı Lief, süslemeli kemeri çıkardı. Jasmine tek kelime bile etmeden silahı eline bıraktı. Lief hançerin sivri ucunu kumaşa takıp süslemeli kısmı yırttı. Deltora Kemerini içinden çıkıp eline düştü.

Bir saniye kadar ona baktı. Kemer çok güzel ve değerliydi. Ama yakutun rengi pembe. Zümrüt soluktu.

Tehlike. Kötülük. Korku.

“Lief!” diye bağırdı Barda.

Lief, kemeri beline taktı. İki eliyle tutup o tanıdık ağırlık ve sıcaklığından güç çekti. Belki artık asla tamamlanamayacaktı. Ama bu durumda bile, gücü vardı. Topaz parmaklarının arasında pırıl pırıl parladı.

*** Topaz güçlü bir mücevherdir. Gücü dolunay da artar...
Zihni açıp güçlendirir...**

İyice yükselen Ay’ın gücü, çalkalanan deniz ve dağ gibi koca bir kaya tarafından engellense de güç yine de taşa ulaşıyordu. Şaşkınlık ve korku sisi kalkarken, Lief zihninin açılıp keskinleştiğini hissetti.

“Buradan!” diye bağırdı, Milne’nin gittiği geçidi göstererek. “Ama yavaş ve dikkatlice. Sanırım yaratığın gözleri ve kulakları zayıf, ama hareketin peşinden gidiyor. Örümceğin ağında çabalayan böcekleri hissetmesi gibi, labirentteki hareketi hissediyor. Bu yüzden kalıp bize saldıracağına Milne’yi takip etti.”

Bütün içgüdüleri Milne’nin yaptığı gibi dönüp körlemesine kaç derken yavaşça ilerlemek dehşet bir şeydi. Dönüp dolaşan geçitler boyunca sessizce ilerlediler. Bir çatlak, açıklık ya da çıkış yolunun haberini verecek bir hava akımını daha iyi hissetmek için ellerini ve yüzlerini ıslattılar.

16

KEŞİFLER

Artık yürüyemeyecek hâle geldiklerinde yamru yumru, sular damlayan iki duvarın arasındaki dar yerde sıkışıp kalmışlardı. Nefes nefese, titreyerek burada dinlendiler. Bir duvar sertçe sırtlarına dayanıyordu, diğeri yüzlerinden bir karış uzaktı. Milne'nin çığlıkları ve şapırdattığı suların sesi etrafta yankılanıyordu. Hâlâ labirentin içinde bir yerlerde kaybolmuş koşuyordu.

Ve Glus'un korkunç sesi sona ermemişti.

“Çok yavaş ilerliyor.” diye fısıldadı Jasmine, dinleyerek. “Bu şekilde nasıl olur da onu yakalayabilir ki?”

“Sadece takip edip beklemesi gerek.” dedi Barda. “Bir hata yapmazsa, bir köşede yüz yüze gelmezse er geç dinlenmesi gerekiyor.”

Sesi bir tuhaf çıkmıştı sanki. Lief çabucak ona baktı. Barda öndeki duvara bakıyordu. Elini dikkatlice kaldırdı ve parıldayan taşın içindeki şekilleri takip etti.

Bir kol kemiği. Beş parmak. Sessiz bir çığlıkla ağzı açık kalmış bir kafatası.

Emily Rodda

“Burada birisi dinlenmek için durmuş, hem de çok uzun bir süre sanırım.” dedi Barda. Boynunu çevirip omzunun üstünden baktı. Arkasındaki duvardan sürekli ama yavaş yavaş süt gibi damlalar akıyordu. Omuzlarında birikmeye başlamış, ince bir taş kabuk oluşturmuşlardı bile.

Bir dehşet çığılığı içinde Lief ve Jasmine kendilerini ileri çektiler. Kuruyan taşlar kırıldı, omuz ve sırtlarından kayıp ayaklarının dibindeki suya düştü. Üç arkadaş yavaş yavaş saklandıkları yerden çıktılar. Geriye baktıklarında duvara kendi şekillerinin çıktığını gördüler.

“Tamamen yapışmamız ne kadar sürerdi?” diye sertçe sordu Barda. “Belki bir saat? Ya da daha mı az? Eğer uyumuş olsaydık...”

Tekrar harekete geçtiler. Şimdi duvarlarda, sütunlarda, direklerde gördükleri yamru yumru çarpık şekillerin ne olduklarını biliyorlardı. Baktıkları her yerde ölü kemikleri vardı: pençe gibi eller, sere serpe uzanmış bacaklar, dehşet içinde çığılık atıyormuş gibi görünen kafatasları.

Lief baştan aşağı titrediğini hissetti. Uyanıp kendini taş bir duvarın içinde kapalı bulmanın dehşetini düşündü. Glus kendisine doğru yavaş yavaş ilerlerken... boğuştuğunu hayal etti.

“Dinlenmemeliyiz.” diye mırıldandı. “Uyumamalıyız.”

Sessizce ilerlemeye devam ettiler, mümkün olduğu kadar az hareket etmeye çalışıyorlardı. Yüzleri duvarlara dönüktü ve ellerini öne uzatmışlardı. Bir süre sonra, Lief’in düşünceleri dolaşan bir sise dönüştü; sudan, beyaz duvarlardan, bitmeyen hareketten, kelimelerden bir sise. *Bir çıkış var. Onu bulmamız gerekiyor. Dinlenmemeliyiz. Uyumamalıyız.*

*

Lief'in başının öne düşmesiyle uyandı. Şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı ve bir rüyada yürüdüğünü fark etti. Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Milne'nin çılgık ve su şapırtılarının durmuş olduğunu hayal meyal fark etti. Belki de tüm sesler kesileli uzun zaman olmuştu.

Eğer Milne koşmuyorsa, canavar neredeydi? Alnından terler boşalan Lief yankıları dinledi ve en sonunda damlayan suyla karışan, tiksinti verici ama yumuşak bir ses duyabildi. Bu daha önce duyduğu yapış yapış kayma sesi değil, ensesindeki tüyleri diken diken eden o iç çekme ve emme sesiydi.

"Barda, Jasmine..." diye fısıldadı ama arkadaşları ona karşılık vermediler. Kıvılcıkları hâlde bakışları sabit ve donuktu. Tıpkı kendisi gibi rüya benzeri bir durumdaydılar.

Tekrar konuşmak için nefes aldı. Sonra aniden, sanki parmaklarından yüzüne bir alev fışkırmış gibi oldu.

Kemer! Kemer ısınmıştı! Lief şaşkınlık ve kuşkuyla durdu. Yanında yuvarlak bir taş sütun vardı. Dikkatlice ona doğru ilerledi. Kemer daha da ısındı. Sanki parmaklarının altında yaşıyordu.

Barda ve Jasmine bir köşeyi dönerek gözden kaybolmak üzerelerdi. Korkusuzca seslenip arkalarından fırladı Lief, durdurmak için kollarını yakaladı.

Sonra olduğu yerde donup kaldı. Glus tam önlerindeydi. Şişman gövdesi dalgalanarak inip kalkıyordu. Kafası görünmüyordu. O yumuşak ve iğrenç ses, bu kabaran et dağından geliyordu.

Ne var ki ses aniden durdu. Vücudu hareketsizleşti, kafası ileri doğru kalktı ve onlara baktı. Yaratığın açık ağzından kan damlıyordu. Glus kendine ziyafet çektiği Milne'nin korkunç

Emily Rodda

artıklarından yeni harekete doğru kayarak uzaklaştı. Sivri uçlu kuyruğu yukarı kalkmış ve sırtındaki çizgiler parlamaya başlamıştı.

Beyaz iplikler boğazından tıslarken ileri atıldı.

Lief, Jasmine ve Barda kendilerini hızla geriye atıp suya düştüler ve tekrar toparlanıp çabucak uzaklaştılar. Glus biraz daha hızlı bir şekilde onları takip etti.

Yuvarlak taş sütuna ulaştıklarında, Lief ona tutundu. Bu arada belindeki kemer âdeta yanıyordu. “Barda, Jasmine mücevher bu taşın içinde!” diye bağırdı.

Barda ve Jasmine kuşkuyla oldukları yerde döndüler. Lief sertçe başıyla onayladı. “Kandırıldık. Mücevher hep buradaymış.”

“Lief... bırak onu! Kaçmamız lazım!” diye zorladı Jasmine. Kolunu çekiyordu. Gözleri şişman ve korkunç Glus’taydı. Göğsünün derinliklerinden fokurtu sesi geliyordu.

“Hayır!” diye bağırdı Lief. Sütuna sıkıca tutunmuştu. “Eğer şu anda buradan ayrılırsam, asla tekrar bulamayacağım.”

“Eğer kalırsan öleceksin!” diye çığlık attı Jasmine. “Lief!”

Barda kızın omzunu yakaladı. Yüz ifadesi sert ve kararlıydı. “Jasmine ve ben canavarı uzaklaştıracamız, Lief!” diye bağırdı. “Biz tamamen gidene kadar kıyılamadan dur... taş gibi kıyılamadan dur. Sonra mücevheri al ve dışarı çıkışı bulmak için elinden geleni yap! Jasmine! Hançerin!”

“Hayır! Birbirimizden ayrılmamız lazım!” diye bağırdı Lief, Jasmine ona silahı verirken.

Ama Barda, Jasmine’i çekmeye başlamıştı bile. Kız ceke-tinin içini el yordamıyla arayarak sarı bir yün yumağı çıkardı.

Canavar Labirenti

Barda'nın elini itip Lief'in yanına fırladı, koşarken yünü arkasından salıyordu.

“Bunu Suların Birleştiği Yer’de buldum. Sıkı tut!” diye bağırdı, yünün boştaki ucunu Lief'in eline tutuştururken. “Bu tekrar sana dönmemizi sağlayacak.”

“Dikkat!” diye bağırdı Barda.

Lief taşın arkasına kayarken Jasmine ileri fırladı. Başka bir beyaz iplik yumağı onlara doğru fışkırdı ama hedefine ulaşmadan suya düştü. Jasmine dönüp Barda'nın yanına koşarken arkasında yün iplikten bir iz bırakıyordu. Omuz omuza labirentte kaybolana kadar suların içinde güçlkle ilerlediler.

Sonra sadece suyun dalgalanması, damlama ve yavaş yavaş onları takip eden Glus'un sürünme sesi dışında hiçbir şey duyulmaz oldu.

Lief çömeldi, canavar yanından geçerken nefesini tuttu. Minnacık gözleri çıkıntılarının ucunda sallanıyorlardı. Vücudu daralmıştı, taşın yanından sıkışarak geçtikten sonra korkunç bir şekilde şişti. Şimdi, derisinin kısa ve ince kıllarla kaplı olduğunu görebiliyordu. Dimdik çıkmış olan bu kıllar, krallığının sularındaki bütün dalgalanmalar, bütün şapırtılar ve en minik kımıltıyla bile titreyip canlanıyordu. En küçük bir hata hayatına mal olacaktı.

Kımıldama. Taş gibi kımıldama.

Kımıldama. Taş gibi kımıldama.

Canavar sürünmeye devam etti. Lief'in vücudundaki bütün kaslar kımıldamak için ağrıyor, seğiriyordu. Ama kendini tamamen kastı. Kendisini, Barda ve Jasmine’e bağlayan ince sarı ipi sıkıca tutuyordu.

*

Emily Rodda

Lief dikkatlice ayağa kalktı. Glus gideli çok olmuştu. Uzaklarda hareket ettiğini duyabiliyordu. Ama Barda ve Jasmine'in koşarken sularda çıkardığı şapırtıyı artık duyamıyordu. Kıvılda-
madan duruyorlardı. Ya onu şapırtmak ya da sadece dinlenmek için. Her halükârda yarattığı ondan uzaklaştırmışlardı. Onlar kendilerine düşen görevi yerine getirmişlerdi, şimdi sıra ondaydı.

Ne için Lief, diye içinden bir ses sanki onunla alay ediyordu. Mücevherle ya da onsuz, artık yürüyemeyecek hâle gelene dek bu labirentte dolaşp duracaksın. Sonra Glus yapışkan iplikleriyle seni bağlayacak ve bütün bedenini emip yok edecek. Milne'ye yaptığını sana da yapacak.

Lief zihnindeki bu sesi bastırdı. Bir elini Deltora Kemerinin üstüne, diğerini de taş sütuna koydu. Parmaklarını serin, ıslak yüzey üzerinde dolaştırarak bekledi, bekledi...

Sonra onu hissetti. Kolayca tanınan bir zonklama müce-
herin nerede olduğunu ona söyledi. Yaklaşık sütunun üçte iki yukarısında.

Haçerin ucuyla kazmaya başladı, düşen parçaları yakalamak için boştaki elini altında tutuyordu. Taşın dış tabakası yumuşak ve nemliydi. Kolayca delindi ve kısa bir süre sonra bütün elini sokabileceği kadar bir delik açıldı. Ama sütunun merkezine yaklaştıkça, iş zorlaştı. Keskin çelik daha sert olan taşı rendelemeye çalışıyordu. Lief her zaman için çok hızlı ve dikkatsiz çalışıp mücevhere zarar vereceğinden korkmuştu.

Delğin içinde hiçbir şey göremiyordu. Hiçbir şey duymıyor ve hiçbir şeyin kokusunu alamıyordu. Bu durumda tek yapabileceği şeyin dokunmak olduğunu düşündü. Glus gibi olup dokunuşlarımın bana yol göstermesine izin vermeliyim.

Gözlerini kapadı. Elini, hançerin ucu parmak uçlarıyla aynı hizada olana kadar uzattı. Gizlenmiş mücevheri hafızasında canlandırıp nazikçe kazıdı. Bir taraftan da parmağıyla yokluyordu...

Ve işte buradaydı. Sütunun ortasında, kımıldamadan duruyordu. Parmağı ona dokunur dokunmaz, serinlik eline doğru yayıldı ve etrafındaki beyaz taş dağılıp toza dönüştü.

Elini yavaş ve dikkatlice çekip parmaklarını açtı. Beyaz bir toz tabakası içinde kocaman, mor bir mücevher duruyordu.

Gerçeğin sembolü olan ametist.

Parlak yüzeyinden tozları temizleyip güzelliği karşısına hayranlık duyarken Lief'in içini uçsuz bucaksız bir huzur hissi doldurdu. Belindeki kemer yanıyordu ama zihni serin ve netti. *Deltora Kemer*'indeki ametist hakkında yazılanları hatırladı.

*** Gerçeğin, sükûnetin ve rahatlamanın sembolü ametist...**

Kesinlikle öyle, diye düşündü Lief. Şu anda ihtiyacım olan şey sükûnet. Bu mücevheri güvende olacağı kemere yerleştirecek kadar sakin. Barda ve Jasmine'in bana dönüşünü bekleyecek kadar sakin. Döneceklerine inanacak kadar sakin.

Çömeldi. *Deltora Kemer*'ni çıkardı ve dizlerinin üstüne koydu. Ametist zümrüdün yanındaki yerine oturdu ve müthiş bir şekilde parladı. Lief, kemeri beline tekrar taktı ve dikkatlice ayağa kalktı.

Artık sadece beklemem gerekiyor, dedi kendi kendine. Islak ellerini gömleğiyle kurulamak için kaldırdı. Ve ardından sol elinin arkasında bir serinlik hissetti. Arkasından hafif bir hava geliyordu.

ÖLÜMÜNE SAVAŞ

Lief döndü. Yavaş yavaş. Elini öne uzattı, hava akımını Lyakalayıp taş sütunun diğer tarafındaki duvara gitti.

Tepede küçük bir yarık vardı. Taşın içindeki bir çukur kaddı, ama aslında değildi. Yarıktan temiz ve tuzlu bir hava geliyordu. Lief, artık onu sadece hissetmiyor, aynı zamanda koklayabiliyordu.

Jasmine'in hançerini kaldırdı ve orayı kazdı. Yumuşak taş diğer eline düştü. Yarıktan bir meltemin hafif uğultusu geliyordu. Kendini sabırlı olmaya zorlayarak boştaki taşı nazikçe ayaklarının dibine bıraktı. Kalktı ve tekrar kazdı. Bu kez daha büyük bir taş parçası düştü. Şimdi yarık genişlemişti. Rüzgâr artık yüzüne üflüyordu. Gelen suların yankılanan sesi meltemin sesine karışmıştı.

Lief'in göğsü sıkışmıştı. Nefes nefeseydi. Sakinleşmek için elini ametistin üstüne koydu. Bu hayati bir andı ve öylesine önemliydi ki acele etmemesi ya da paniğe kapılmaması gerekiyordu. İlkinde yaptığı gibi büyük taş parçasını nazikçe yere koydu. Bir taş parçası daha kazdı. Ve bir tane daha.

Ama sonuncu bardağı taşıran son damla oldu. Yarıktan su damlamaya başladı. Duvarın ötesindeki tünel yarı yarıya su doluydu. Ve Lief çok fazla kazımıştı.

Neredeyse umutsuzluk içinde damlayan akıntının ayağının dibindeki suya karıştığını gördü. Düşen suyun şapırtı sesi çok yüksekmiş gibi geldi; hem de inanılmaz derecede. Su girdaplar oluşturarak dönüp hafifçe dalgalandı. Bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sanki zihninin gözleri varmış gibi Glus'un derisindeki titreyen kılların sertleştiğini hissetti. Glus'un başını ileri uzatarak dönmeye başladığını gördü. İlerlediğini. Kendisine doğru ilerlediğini...

Uzaktan yaklaşan koşuşturma seslerini duydu. Aynı anda, bileğine bağlı sarı yün gerildi. İzleyip beklemek için kendini zorladı.

"Lief!" diye mavi-beyaz gölgeler arasından bir ses geldi. "Lief, neler oluyor? Lief, canavar geliyor!"

Barda ve Jasmine sarı ipliği takip ederek ona doğru koşuyorlardı.

Lief daha fazla bekleyemedi. Zıpladı, duvardaki yarığın içine doğru kendini çekti ve buz gibi su beline kadar gelirken güçlkle nefes aldı. Ayaklarının altında ve başının üstünde kaya vardı. Bu mağaranın kayası değildi. Çok daha sert ve koyu renkliydi. Ama su süt gibi değil, berrak ve tuzluydu.

Aşağı doğru eğilip kollarını Jasmine'e uzattı. Kız kendisine ulaşınca onu yukarı, yanına çekti.

Sıra Barda'daydı. Yarığın kenarını tutar tutmaz elinin altındaki taşlar parçalandı ve geri yuvarlandı. Üzerine dökülen tuzlu su karşısında güçlkle soludu.

Emily Rodda

“Barda!” diye bağırdı Jasmine.

Çünkü Glus geliyordu. Geliyordu ve yavaş yavaş değil, çok büyük bir hızla yaklaşıyordu. Çıkardığı ses korkunçtu. Ağzı hırlarcasına açılmıştı: beyazlık içindeki kırmızı, derin bir yara. Beyaz iplikler önüne bulut gibi fışkırdı.

Lief ve Jasmine öne eğildiler, büyük bir kuvvetle, akan suların arasından Barda’yı yukarı çektiler. Barda’nın bacakları çılgıncasına etrafı tekmeliyor, ayakları basacak yer arıyordu.

Tünele tırmandı, bir iplik yağmuru altındaki duvara yapışırken ayaklarını yukarı çekti. Sürünerek, nefes nefese yarıktan uzaklaştı. Glus’un korkunç kafası yükselip yarığı doldurdu.

“Arkamızdan geliyor!” diye tiz bir çığlık attı Jasmine.

Ama Glus’un tünele girmeye niyeti yoktu. Onun yerine, kafasını iki yana sallamaya başladı. Kırmızı boğazından fışkıran beyaz iplikler yarığın kenarına yapıştı. İşte o zaman üç arkadaş ne olup bittiğinin farkına vardılar.

Glus deliği kapatıyordu. Yüzyıllardır yaşadığı yerin tehlike altında olması yiyecekten daha önemliydi.

“Burası da ne böyle?” Jasmine’in dişleri takırdıyordu. Tüneldeki su birden yükselip ayaklarını yerden kestiğinde korkuyla bir çığlık attı. Öksürükler içinde nefes nefese ayağa kalkarken Filli ciyaklıyordu. Akıntıdan dolayı ayakta durmakta zorlanan Lief, Jasmine’in elini tuttu.

“Korsanların mağarasının önündeki kayanın altında olmalıyız.” diye bağırdı Barda. Saçlarından ve gözlerinden suları silkti. “Sular yükseliyor. Sıkı tutunun!”

Sular geri çekiliyordu, bir delikten akıyor gibi şarıldayarak hızla yanlarından geçerken Lief iki eliyle kayaya yapıştı. Dış-

lerini sıkarak Jasmine'in eline sıkıca yapışıp sürüklenmesini engellemeye çalıştı.

"İlerleyin!" diye bağırdı Barda. "Sonraki dalga geldiğinde kendinizi bırakın! Karşı koymayın!"

Su tekrar yükseldi. Tekrar çaresizce ileri sürüklendiler, vücutları düz duvarlara çarptı. Tekrar yüzeye çıktılar. Sular çekilirken tekrar kayaya tutundular.

"Dalgalar gittikçe büyüyor! Tüneli su basacak! Boğulacağız!" diye çığlık attı Jasmine.

Lief onun elini daha da sıkı tuttu. "Hayır, boğulmayacağız!" diye bağırdı. "Bu kadar yolu şimdi ölmek için gelmedik."

"Bakın!" diye bağırdı Barda.

Lief ileri baktı ve ışığı gördü.

"Bu hava deliği!" Barda, Lief ve Jasmine'i çaresizce ileri doğru itti. "Gidin! Çabuk! Püskürmek üzere. O, püskürmeden önce dışarı çıkmalıyız. Hemen!"

Lief püsküren suları hatırladı. Hızla sert kayalara çarpıp kimsenin karşı koyamayacağı bir güçle geriye doğru çekiliyorlardı. Yarı emekleyip yarı yüzerek ilerlemeye devam etti Lief. Jasmine biraz ilerisinde düşe kalka ilerliyordu.

Yeni bir dalga gözlerini kapatıp kulaklarını bir kükreyle doldurarak üzerinden geçti. Bu mu, bizi öldürecek olan dalga bu mu, diye düşünerek ışığa doğru sürüklendi. Bu arada Jasmine'in elini hâlâ bırakmamıştı. Yanan gözlerini açtığı anda gökyüzünü gördü. Şafak vaktiydi. Hava deliğinin ağzında bir batıp bir çıkıyorlardı.

Lief, Jasmine'i yukarı itti. Kız, ıslak kayanın üstüne çıktı. Bu arada Lief kendisini tekrar tünele çekmeye çalışan suyla

Emily Rodda

boğuşarak kızı takip etti. Barda nefes nefese ve üzerinden sular akarak onları izledi.

Barda ve Lief, Jasmine'in ayağa kalkmasına yardım ettiler. Ve beraberce delikten kıyıya doğru yola koyuldular.

Kree onlara doğru süzülürken mutlu mutlu ötüyordu. Sonra arkalarından bir ses duydular. Lief geriye baktığında kayaların üstünde korsanların mağarasından kendilerine doğru koşan iki kişi gördü.

Finn ve Nak kılıçları ellerinde öfkeyle bağırıyorlardı.

Nefes nefese koşarken, sadece bir hançerimiz var, diye düşündü Lief. İki kılıca karşı bir hançer...

Yumuşak bir tıkırtı duydular.

"Atlayın!" diye bağırdı Barda.

Lief atladı. Ayakları kıyıdaaki kuma değdi ve yuvarlandı. Jasmine ve Barda yanında ayağa kalkmaya çalışıyorlardı.

Lief kayaya doğru baktı.

Nak ve Finn durmuşlardı. Yüzlerinde korku dolu birer maskeyle donmuş gibiydiler. Sonra, çok yavaş döndüler, kılıçlarını bıraktılar, bir adım attılar, bir tane daha...

Çok geçti.

Hava deliği kükreyerek suları püskürttü ve onları yere savurdu. Ters dönmüş yengeçler gibi bir an çaresizce debelendiler. Sonra inanılmaz bir hızla üzerlerine dökülen sulara kapılıp korkunç bir emme sesiyle kayalık tünele doğru sürüklendiler.

Geride sadece ıslak ve düz bir kaya ile su birikintilerinin içinde pırıl pırıl parlayan iki kılıç kalmıştı.

*

Terk edilmiş korsan mağarasındaki eşyalarını toparlayan üç arkadaş kıyıda patlayan dalgalara sırtlarını döndüler. Aç ve yorgun olmalarına rağmen o berbat denizden mümkün olduğu kadar uzağa gitmekten başka bir şey istemiyorlardı.

Kendilerini tekrar güvende hissedecekleri bir yer bulduklarında güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Nehir kenarında, uzun zaman önce terk edilmiş bir kulübedeydiler. Kırık dökük şöminede ısınmak için ateş yaktılar. Sonra kuru meyve, peksimet, bal ve fındık yediler. Ve Korku Dağı'nın berrak sularından içtiler.

Başta çok az konuştular. Hiçbiri ne gördüklerini, neden kurtulduklarını düşünmek istemiyordu. Lief'in düşünceleri Dain'e kaydı. Tora'ya ulaşacak kadar yaşayabilecek miydi? Tekrar karşılaşacaklar mıydı? Peki ya Ecel?

Sanki Lief'in düşüncelerini okumuş gibi, Jasmine konuşmaya başladı. "Ecel bize ihanet etti mi?" diye sordu. "Yazı ondan şüphelenmemiz için mi taklit edilmişti?"

Lief çaresizce başını salladı. Bilmiyordu.

"Harita uydurmaydı. Yanıltıcı bir ipucu." diye ısrar etti Jasmine.

"Sizi yanıltmak ve görevi bırakmanızı sağlamak için benim kılığımıza bürünmüş olan Ol tarafından ölü korsanın üzerine konmuştu!" dedi Barda, başını tiksintiyle sallayarak. "Hiç şüphesiz nehir üstünde yüzlerce Ol ve yüzlerce harita vardı. Bizi bulduklarında öldürmektense yanıltmak için emir almışlardı."

Jasmine'in tüyleri ürperdi. "O nedenle bizi kıyıda bekleyen düşman yoktu. Bu defaki plan, bizim görevi bırakmamızı sağlamak ve hiç kimse bir daha denemesin diye bunun ne kadar umutsuz bir çaba olduğunu etrafa yaymaktı."

Emily Rodda

“Öldüren ve aldatan Ol’lar. Görüldüğü kadarıyla düşmanın bir yığın planı var. Biri iş görmezse diğerini devreye sokarak planlarını bir ağ gibi örmüşler.” Lief nehrin yüzeyine baktı. O düz ve parıldayan yüzeyin altında ne gibi korkunç şeylerin sürüklendiğini düşünüp gözlerini kısıtı.

“Gölgelerin Efendisi’nin planları olmalı.” dedi sessizce Barda. “Ama bu kez başaramadı. Peki neden? Çünkü bir hata yaptı. Korsanları göz önüne almadı. Onlar içine düşüp ağını parampaşa ettiler.”

“Eğer şansımız varsa en azından bir süre bunun farkına varmayacak. Hem ona kim söyleyecek ki?” diye ekledi Jasmine. Lief ve Barda’ya baktı. “Yani bu artık beraber kalabiliriz anlamına mı geliyor?”

Lief yeniden elini gömleğinin altında sakladığı Deltora Kemerinin üstüne koydu. Elini teker teker altı mücevherin üzerinde dolaştırdı. Cevabı biliyordu. “Beraber kalmalıyız.” dedi. “Kemerdeki mücevherler gibi bizim de birbirimize ihtiyacımız var. İnanç için. Mutluluk için. Umut için. Şans için. Şeref için. Ve gerçek için.”

Barda başıyla onayladı.

Bir an için el ele tutuştular. Sonra yatıp uyudular.

Önlerinde bir başka uzun ve tehlikeli yolculuk onları bekliyordu. Kayıp Vadi’ye yapılacak bir yolculuk.

Saflığın ve gücün sembolü, Deltora Kemerinin yedinci ve son taşı olan büyük elmas onları orada bekliyordu.

Artık tek yapmaları gereken şey onu bulmaktı.

SON

